

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

ČERVENEC 1999

*"Zápas o duši" je otevřen autorům různých denominací.
Jejich výklad nemusí vždy nutně souhlasit se stanoviskem redakce.*

OBSAH

Mistr Jan Hus	1
Služba oddanosti	5
Ospravedlnění víra a skutky...	6
Boží vyvolení	11
Blahoslavenství	24
Vztahy	
2. pokračování	27
Nachází se církev v krizi?	32
Liberalismus vs. historické křesťanství	33
O respektování druhých	36
Začni u sebe	37
Y2K	37
Z Internetu	40
Alfa	40
Napsali jste nám	42
Tíha kříže	43
Důležité upozornění	43

MISTR JAN HUS

*...hledej pravdy, slyš pravdu, uč se
pravdě, miluj pravdu,
braň pravdu až do smrti ...*

Kdo byl Jan z Husince?

V šumavském podhůří, v malebném městečku Husinci, na dohled od majestátního vrchu Libína, ukazují dodnes rodný Husův dům. O místě i datu Husova narození vedli a vedou historikové po staletí spory, ale mějme za to, že se narodil roku 1371 v Husinci u Prachatic a že v Prachaticích vychodil základní školu. I o jeho otci se historikové jen dohadují: byl snad sedlákem nebo spíše sedláčkem, možná i jen řemeslníkem, a jmenoval se nejspíš Michal. Bezpečně se ví, že Hus měl aspoň jednoho sourozence, bratra, protože o jeho synech píše v Kostnici v jednom ze závětných dopisů: radí, aby nechodili na kněze - ať se raději učí řemeslu. Dost se vypráví o Husově mamince. On sám o ní vděčně napsal, že ho naučila modlit se. Byla zbožná, jak byl vůbec zbožný tento jihočeský kraj nábožen-ských horlivců.

Husův dům se nachází na spodnější části husinecké návsi, blíž ke středu Husince. Je to - jako i ostatní domy kolem - dům komorového typu s krytým průjezdem uprostřed, oddělujícím přízemní světnici s kuchyní a krbem od chléva, a s komorou na obilí na patře. Domy spolu těsně sousedí bočními zdmi a jejich štíty tvoří dvěma protilehlými řadami typickou dlouhou a širokou jihočeskou náves. Ten domek, který dnes ukazují, je celokamenný, z chléva je zřízeno muzeum a z komory učenec -

Sledujte nás na Internetu:

<http://zod.mujweb.cz>

<http://www.bb.sanet.sk/zod/>

2 ZÁPAS O DUŠI

ky zařízená světnice. Tehdy mohl být nanejvyš roubený s kamennou podezdívkou kolem ohniště a oplácáný lepenicí. Ani průjezd asi nebyl krytý.

Že byl žáček chudý, vypráví Hus sám: nejdřív udělal z chleba lžici, pak touto lžicí jedl hrách, jedl a jedl, až snědl hrách a nakonec i lžici. Že si žákovská léta odbyl v Prachaticích, kde postoupil výukou až na choralistu chrámu, se jen odvozuje, avšak i v Prachaticích ukazují školu - nízké starobylé stavení vedle chrámu - do níž prý chodil on i Jan Žižka, a stejně tak se odvozuje, že mu na pražská studia pomohl Mistr Křišťan z Prachatic, Husův celoživotní otcovský přítel. Toto vše se jen odvozuje - až do jeho dvaadvacátého roku, kdy se stal bakalářem na pražské filosofické fakultě, se o Husovi téměř nic zcela jistého a prověřeného neví.

Přestože Prachatice nebyly už tenkrát žádný zapadákov - patřily bohaté vyšehradské kapitule a ležely na Zlaté stezce, vedoucí z Rakous a Bavor přes Písek do Prahy - musela Jana z Husince Praha ohromit svou výstavností i veselostí. Pravá říšská metropole i obchodní centrum. A jen těch nových a rozestavěných chrámů! Té šíře Nového Města! Praha byla tehdy vlastně souměstím, tvořila ji tři královská města - Staré Město, Nové Město a Malá Strana - a jedno město poddanské: Hradčany. Její součástí byly dva hrady: hradčanský a vyšehradský. Rozlehlostí byla menší než Řím nebo Cařihrad, ale rovnala se Londýnu a Paříži - s tou výhradou ovšem, že Nové Město nebylo v té době plně dostavěné. Počet obyvatel uvádějí historici pouze hrubým odhadem, nemajíce věrohodné prameny, o něž by se mohli opřít. Někteří píší, že Praha měla 30-40 000 obyvatel. Byla tedy rozhodně největší městskou aglomerací ve Střední Evropě. A nás, dědice tohoto času, může zaujmout, jak silná a nepřemožitelná je tradice: starodávné pražské ulice, už i vícekrát přestavěné, se doposud jmenují podle zasvěcení

kostelů, které tu stály: Petrská, Valentinská, Martinská, Haštalská, Havelská, Anenská, Michalská, Jilská, Jindřišská, Štěpánská. Jména někde zůstala i tam, kde už kostel není.

Zbožná maminka se jistě bála, aby se Janova vesnická nezkušenost nezkazila mezi choralisty prachatického chrámu, ale Husa nezkazila ani veselá Praha. Těžko pocházelo od Husova prostého původu nebo i od jeho evangelického zanícení pro Krista to, že vedle přísnosti a vysokých nároků na kněze Hus zamítal i laickou obyčejnou veselost nebo i jen fintivost žen. A tím spíše vedle tohoto moralismu zůstává nevysvětleno, proč se Hus stal knězem až kolem třicítiky, pět let po dosažení kanonického věku. Vypravěč si může různé romantické důvody vymýšlet, ale možná důvod, proč Hus otálel s vysvěcením, byl skutečně ten ideální. Stal se knězem, až když se cítil být dost silným a připraveným dostat posláni, o němž má z Písma představu nejnáročnější. A možná i proto se Hus dává vysvětit, že krátce nato zahájí obšírná studia teologická. Ovšem za učeného doktora teologie, přestože splní všechny předepsané povinnosti, ho vrcholová fakulta neuzná: stane se mezitím stíhaným kacířem.

Do Prahy přijel asi o něco starší, než bylo na universitě obvyklé - možná opravdu čekal, až se prachatický přítel Křišťan stane Mistrem filosofie a bude ho moci vzít k sobě do koleje - bydlel v burze při koleji Václavově. Bohatí tehdy studovat nechodili - mohli si vše koupit. Nepotřebovali ani vzdělání, ani vysvěcení, a měli-li kromě peněz též dost vlivu, mohli si koupit třeba i arcibiskupství. Universita vychovávala vzdělance spíše ze středních a chudších vrstev, toužící se vyvíhnout a existenčně zajistit, ale situace se vyvinula tak, že český venkov byl plný kněžského proletariátu bez far a bez místa. Došlo to tak daleko, že církevní úřad stanovil, aby před vysvěcením mladý muž prokázal, že má už místo zajištěno. Jan z Husince

měl v Prachaticích mladistvý sen stát se knězem: později napsal, že levný sen o zajištěném místěčku ho přešel.

Vypráví se, jak maminka vodila svého synka Jana do Prachatic do školy a i po cestě se vroucně modlila, aby Jan zdárně studoval. Jednou maminka napekla pro školního mistra koláče a vykrmila husu, ale ta jí cestou mezi Husincem a Prachaticemi z tašky vyskočila a uletěla. Mohla syna doporučit jen koláči a slzami o ztracené huse. Ta husa! Ve jménu mu zůstala. Po obecném zvyku Jan dostal druhé jméno podle rodné vesnice - Jan z Husince - a že se v rozpustilé Praze změnil na Jana Husa, musel se huse něčím podobat. Štěbetavostí těžko, spíš podsaditostí; anebo možná veselým přátelům vypravoval, jak mamince husa uletěla. Měl mimořádný smysl pro tvárnost řeči a směšnost přezdívky mu nevadila. Jednou se sám dal do universitních akt zapsat jako Jan Hus z Husince, husou se nazývá v dopisech z vyhnanství a až bude psát přátelům v Kostnici z vězení tajné dopisy, latinské *anser a auca* bude jeho věžeňský kryptogram. "Mějte rádi ubohou hus." A o sobě ironicky napsal: "Husa sice není vznešená labuť ani dravý orel, vysoko nevyletí, je krotká - do tenat se ale chytit nedá a nastražené sítě potrhá."

Svou vzdělaností a moudrostí Jan z Husince brzy vynikl. Ve třiceti letech je zvolen děkanem filosofické fakulty, v následujícím období pak rektorem university. V tom čase je už i kazatelem v Betlémské kapli. Česká kázání jsou ke slyšení též na řadě míst v Praze, ale v Betlémě se káže p o u z e česky, a to jednou denně každý den, v neděli a o svátcích dopoledne i odpoledne. Hus vypudil z kostelů světský zpěv, složil šest českých nábožných písní na oslavu Krista a učil věřící zpívat česky "Otčenáš" a "Věřím v Boha". Zpívaly se rovněž starodávné české chorály jako "Svatý Václave", "Hospodine, pomiluj ny", "Bóh všemohúci" a ještě několik jiných.

Jan z Husince byl v těchto letech miláčkem Prahy. Arcibiskup ho vyznamenoval, měl přístup ke dvoru, mezi královými milci měl osobní přátele, do Betléma se na kázání táhly tisíce lidí a prý tam chodila i královna Žofie. Na universitě studoval a přednášel teologii, nejvyšší to metu poznání. Jeho vstupem na velkou scénu bylo kázání na svatolukášské synodě - využil jej dokonale: přednesl programovou řeč, na jejímž vypracování si dal zvlášť záležet. Na tématu toho dne "Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého; z celé duše své a ze vši myslí své" hierarchicky uspořádal myšlenky od obecné představy o společnosti a církvi, přes formulaci vysokého poslání kněží, až po konkrétní rozbor a kritiku církevních zlořádů a praktik. Je mu třicet čtyři let, na roli oficiálního kritika církve je velmi mladý, ale arcibiskup je ještě mladší. A je i velice sebevědomý; ale není to sebevědomí miláčka Prahy, je to sebejistota už zažitě Kristovy pravdy. "Za našich časů," říká, "láaska k Bohu a k bližnímu, žel, tak ustydla, že jaksi není žádná péče o duchovní věci, protože veškerá naše péče a snažení jest pohrouženo v kalu světském." Kněžím vytýká dva smrtelné hříchy: smilstvo a nejrůznější způsoby svatokupectví. Duchovní jsou svým postavením nejmilejší synové Boží, ale jsou jimi jen tehdy, pokud žijí podle Kristova evangelia. Odpovědnost kněží je veliká a úměrně tomu jsou velká i jejich provinění vůči církvi. Kritiku kněžských nemravů vyhrotil Hus do absolutna takto:

"Já bloudím v hadrech," nechal svými ústy promluvit samého Krista, "kněží v rouchách šarlatových se radují; já jsem olupován o šat - oni z almužen v královské nádheře se pyšní; já v zápa-se krev potím - oni v nejměnější lázni se kochají; já ponocuji při nadávkách a plivání - oni při hostinách, hyření a opilství; já veden jsem pod kříž k smrti zemden - oni opilí uléhají k odpočinku; já volám v bolesti přibit na kříž - oni na nejměkčím lůžku chrápají; já vydávám

4 ZÁPAS O DUŠI

z největší lásky duši svou za ně - oni ani přikázání lásky neznají..."

Prošli jsme s Mistrem Janem od jeho mládí v Jižních Čechách až k létům jeho největší slávy a oblíbenosti na pražské universitě a v Betlémě. Dnes však si připomínáme jeho mučednický závěr života. Co bylo mezi těmito dvěma póly? Čím tak rozhodujícím bylo naplněno oněch deset let Husova života? Laskavý čtenář jistě ví, že tyto roky Husova života a díla byly již tolikrát studovány, zpracovány a publikovány, že může autorovi dovolit je vynechat a spokojí se nyní s několika citáty z mistrových kázání:

- ✓ **Duši nezahubí smrt, nýbrž špatný život.**
- ✓ **Nesnesitelnou se stává zlovůle, je-li chválena.**
- ✓ **Jsi-li postaven nad lidmi, pamatuj, že nad tebou je Bůh.**
- ✓ **Soudíš-li lid, pomni, že i ty budeš souzen od Boha.**
- ✓ **Ve větším nebezpečí je ten; kdo soudí, než ten, kdo je souzen.**
- ✓ **Chceš-li mít volno pro svého ducha, buď chud, anebo se chudému aspoň podobej.**
- ✓ **Největší vládou je vládnout sobě.**
- ✓ **Nádhera a peníze tě nepřiblíží Bohu, ale co tě činí Bohu rovným, je vědění, kterým Boha poznáváš.**

Poslední den Mistra Jana z Husince - 6. červenec 1415

Husa přivedli do kostnické katedrály až po velké mši. Sešlo se tu velké zasedání koncilu. Král Zikmund usedl s korunou na hlavě na čestné místo, přítomná knížata před ním držela říšské jablko, žezlo a meč. Hus stál pod silnou stráží u lešení, které udělal kvůli němu. Nejprve podrobně a dlouho četli celý záznam o Husově procesu, pak 260 článků Wiklefových a jejich odsouzení, a když Bertold de Wildungen začal číst poslední redakci článků Husových, Hus hned článek první, který byl o církvi, začal vykládat. Ale kardinál Zabarella přikázal biřicům, aby ho donutili mlčet. Hus

prosil, aby mohl odpovídat. Řekl: "...aby se tito kolemstojící nedomnívali, že jsem držel bludy - vždyť potom se mnou učiníte, co vám bude libo," ale v řeči mu zabránili a on poklekl a začal se zbožně modlit.

Potom četli výpovědi svědků - zase mu nedovolili se bránit. Když přečetli, že tvrdil, že je čtvrtá osoba v trojici, žádal jméno svědka, který to dosvědčil, ale předčítající řekl, že není třeba, aby zde byl jmenován. Když mu vytkli odvolání ke Kristu, řekl hlasitě: "Ó Pane Bože, hle, již tento koncil tvoje skutky a zákon zatracuje jako blud!"

O klatbě řekl, že ji netrpěl vzpurně, ale pod odvoláním. Když řekl, že do Kostnice přijel svobodně a s královým glejtem, přítomní se prý na Zikmunda podívali a on se zarděl.

Pak četli rozsudek a Hus, ačkoliv mu v tom bránili, odpovídal i na něj. "Vždy jsem si přál a i dnes si přeji účinnější poučení z Písma..." Když odsuzovali jeho knihy, řekl, že mu v nich nedokázali jedině bludné slovo. A jak mohli zatratit jeho knihy psané česky, když je nikdy neviděli?

Rozsudek byl uchystán ve dvojím znění: kdyby odvolal, odsoudit jej k doživotnímu žaláři, a když neodvolá, pak jej jako nenapravitelného kacíře zbavit kněžství a předat světské moci. Přečetli znění druhé, a podle katolického svědectví prý Hus zbledl a řekl zlomeným hlasem: "Bože všemohoucí, jaký to rozsudek proti mně je vyneseno!" Podle Petra z Mladoňovic Hus poklekl a hlasitě se pomodlil: "Pane Jezu Kriste, odpusť všem mým nepřátelům, ty víš, že mne křivě obžalovali, křivé svědky proti mně vedli a křivé články proti mně vymyslili!"

Potom mu poručili, aby se oblékl do mešních rouch, a sedm biskupů, pověřených jeho odsouzením, jej vyzvalo, aby odvolal. Hus vystoupil na lešení uprostřed chrámu a s pláčem řekl přítomnému lidu: "Nemohu to učinit, abych nebyl lhářem, abych neurazil své svědomí a Boží pravdu a abych nepo-

horšil tak veliké množství, kterému jsem kázal." Začali jej tedy odsvědčovat - odebírali mu znaky kněžství: kalich, štólu, ornát, a ke každému pronesli proklínací formulí. Hus to nazval rouháním a pronášel k jednotlivým aktům zbožné formule vlastní a pokorně se modlil. Tonzuru mu prostřihli nůžkami na čtyři strany a řekli: "Již církev odňala od něho všechna církevní práva a nemá více s ním co činiti. Odevzdáváme ho moci světské." Pak na jeho hlavu vložili papírovou korunu s třemi namalovanými dábly a nápisem "Toto je arcikacíř!" a řekli: "Svěřujeme tvou duši dáblu!" Hus sepal ruce se slovy: "A já jí svěřuji nejlaskavějšímu Pánu Ježíši Kristu."

Král Zikmund pokynul vévodovi Ludvíku Falckému: "Jdi, vezmi si ho." Z katedrály šel průvod na popraviště přes město oklikou. Kostnice byla plná lidí, sběhli se zdaleka na vzácnou podívanou. Falckrabí Ludvík s družinou vedli průvod na koních, dva jeho sluhoové provázeli Husa, který nebyl spoután, z obou stran. Vpředu, vzadu i po stranách šlo a jelo na tisíc ozbrojenců. Hus zpíval cestou žalmy. Popraviště bylo v lukách při cestě na Gottlieby. Hus, když došel ke vztyčenému kůlu, poklekl a dlouho se modlil. Zástupce koncilu kněz Schorand k němu přijel na koni a shora s koně mu nabídl zpověď. Hus odmítl: "Není třeba, nejsem smrtelně hříšný." Po modlitbě povstal a hlasitě, aby ho slyšeli i přátelé okolo, řekl: "Pane Ježíši Kriste, tuto strašnou, potupnou a ukrutnou smrt pro tvé evangelium a kázání tvého slova chci trpělivě a pokorně vytrpět."

Falckrabě pokynul katovi. Kat Husovi dovolil rozloučit se s jeho žalářníky. Hus jim děkoval za všecko dobré, co pro něho učinili. Kati ho svlékli ze šatů a za ruce dozadu stočené ho provazy uvázali ke kůlu, zaraženému do země. Za krk ho k němu připevnili silným řetězem. Pod nohy mu dali dříví promísené slámou, a rovněž dřívím střídavě se slámou jej obložili až po bradu.

Falckrabí Ludvík a říšský maršálek přijeli na koních a znovu se zeptali, jestli chce odvolat. "V pravdě evangelia, kterou jsem psal, učil a kázal, dnes radostně chci umřít." Oba muži tleskli rukama, biřici dříví a slámu polili smolou a hranici podpálili. Hus zazpíval tři verše litanie, pak ho oheň zalkl. Potom se už jen potichu modlil. Umíral asi tak dlouho, než by se mohly odříkat dva, nejvýše tři otčenáše.

Mrtvé tělo zůstalo viset u kůlu za řetěz. Srazili jej i s kůlem na zem, znova obložili dřívím a pálili, kosti i lebku roztloukali. Spálili i šaty a všechn popel i oharky vhodili do hlubin Rýna, aby si Češi nemohli nic vzít na památku.

Janu Husovi bylo toho roku čtyřicet čtyři let.

*Podle knihy E. Kantůrková:
Jan Hus, Melantrich Praha 1991
pracoval B. Chán*

SLUŽBA ODDANOSTI

◆ *...miluješ mne?... Pas mé ovce
(Jan 21,16 NS).*

Pán Ježíš neřekl abyste obraceli lidi na svůj způsob myšlení, ale abyste páslí Jeho ovce a dohlíželi na to, zda se sytí poznáním Jeho samého. My považujeme křesťanskou práci za službu, avšak Ježíš Kristus vidí jako službu to, čím pro Něj jsme, a nikoli to, co pro Něj děláme. Učednictví není založeno na věrnosti určité víře nebo učení, ale výlučně na oddanosti Ježíši Kristu.

◆ ***Kdo přichází ke mně a nemá v nenávisti..., nemůže být mým učedníkem.*** (Lukáš 14,26)

V tomto verši Ježíš neuvádí žádné důvody, proč bychom Ho měli následovat, ani se nás k tomu nesnaží nijak přinutit. Říká: "Chcete-li být mými učedníky, musíte být oddáni jen Mně." Člověk, kterého se dotkne Duch Boží, si náhle řekne: "Tak teď už vidím, kdo to je Ježíš!" - a odtud pak pochází jeho oddanost.

6 ZÁPAS O DUŠI

Dnes jsme nahradili víru v Osobu vírou v učení, a proto je tolik lidí oddáno dobročinnosti a tak málo Ježíši Kristu. Lidé se nechtějí doopravdy odevzdat Ježíši, chtějí být součástí hnutí, které započal. Ježíš Kristus hluboce uráží rozum dnešních intelektuálů, pro které je přijatelný pouze jako jejich Přítel. Pán se řídil vůlí svého Otce, ne potřebami lidí - záchrana člověka byla přirozeným důsledkem poslušnosti Otcí. Pokud se naprosto odevzdám potřebám člověka, brzy se vyčerpám a dostanu se do bodu, kde moje láska vychladne a zmizí. Z osobní a vášnivě lásky k Ježíši však dokážu lidem sloužit i tehdy, když se mnou lidé zacházejí jako s "rohožkou". Tajemstvím učedníkovy života je oddanost Ježíši Kristu, vnějším znakem takového života je zdánlivá nevýraznost a mírnost.

Přesto je jako pšeničné zrno, které "padne do země a země" - a potom vyraší a změní podobu celé země (Jan 12,24).

- Oswald Chambers -
To nejlepší pro Jeho Slávu

OSPRAVEDLNĚNÍ , VÍRA A SKUTKY...

- ♦ *Jsmo totiž přesvědčeni, že se člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona. (Římanům 3,28)*
- ♦ *...víme však, že člověk se nestává spravedlivým před Bohem na základě skutků přikázaných zákonem, nýbrž vírou v Krista Ježíše. I my jsme uvěřili v Ježíše Krista, abychom došli spravedlnosti z víry v Krista, a ne ze skutků zákona. Vždyť ze skutků zákona 'nebude nikdo ospravedlněn'. (Galatským 2,16)*
- ♦ *Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; (Efezským 2,8-9)*

Není pochyb o tom, že tato tvrzení, tak často v Bibli opakovaná, se musí týkat něčeho zásadního. Co to je? Je to

skutečnost, že jsme spaseni vírou, a to bez skutků zákona, které bychom sami vykonali. Bez pochopení této základní skutečnosti nemůžeme správně pochopit biblické verše hovořící o skutcích v životě nespaseného i spaseného člověka.

Katolická církev, na rozdíl od protestantských církví, odmítá učení, že spasení je nezasloužený Boží dar, který se přijímá jen samotnou vírou v dokončenou a úplně postačující oběť Ježíše Krista na kříži. On sám udělal všechno, co bylo potřebné pro naši záchranu. Ale velmi často lidé, kteří odmítají spasení z milosti, argumentují veršem z Jakuba 2,24:

♦ *Vidíte, že ze skutků je člověk ospravedlněn, a ne pouze z víry!*

Podívejme se nyní na tento a několik dalších veršů podrobněji. Chceme-li správně pochopit tento verš, musíme přijmout několik základních předpokladů o Bibli. Bible je neomylným Božím Slovem jako celek, a ne jako pouhá část. Ve své úplnosti - když ji přijmeme jako celek - představuje bezchybné Boží sdělení od Boha člověku. Musíme se však vyvarovat vytrhávání izolovaných veršů z kontextu, protože právě toto je skoro vždy zdrojem falešného učení a důvodem vzniku sekt a kultů. Musíme věřit celé a jen celé Bibli; toto je biblický přístup k Bibli. Tento výše citovaný verš z Jakubovy epištoly spolu s některými dalšími verši, jako např. Ř 2,6-7, Mt 16,27 nebo Jr 17,10, jako by na první pohled vytvářely protiklad a rozpor s učením o spasení ze samotné víry. Na pochopení toho, že tento rozpor je jen zdánlivý, stačí však jen trochu hlubší studium. Apoštol Jakub v 2. kapitole sleduje základní cíl, kterým je demonstrovat na životě starozákonních věřících, že víra, kterou daroval Bůh, jenž oživuje mrtvé (Ř 4,17), a která je darem Ducha Svatého (Ef 2,8), projeví svůj život (Ef 2,5) tím, že přinese viditelné ovoce skutků. Toto je jasný obsah celé této 2. kapitoly v Jakubově epištole, který sám Jakub shrnuje ve verši 26:

◆ *Jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků.*

V Bibli je smrt definovaná jako oddělení těla a ducha člověka (2 K 5,8). Tedy ne tak, jak se to někteří snaží tvrdit, že smrt je buď úplným koncem a tedy doslovně anihilací člověka, anebo že je to přechod do stavu bezvědomého spánku v očekávání soudu. Pokud by toto byla pravda, Pavel by nikdy nemohl v listu Filipským napsat:

◆ *... táhne mne to na obě strany: Toužím odejít a být s Kristem, což je jistě mnohem lepší... (Filipským 1,23)*

Určitě stav bezvědomí není lepší svou služba Pánu, který nás vykoupil svou vlastní krví, abychom mohli mít odpuštěny všechny hříchy a být jako On. Jediné pochopení je potom to, že křesťan se v okamžiku své smrti setkává tvář v tvář se svým Pánem. Toto je to jediné, co je lepší, vidět tvář v tvář Toho, který se za nás obětoval tím, že vzal na sebe naši smrt i hřích a tak uspokojil Boží spravedlnost, aby nás přivedl svatě a bez vady do nebe. Co o tom říkají další místa v Bibli?

To, že jediné Bůh je tím, kdo dává život, je vlastně v pořadí druhá Boží vlastnost uvedená v Bibli, po tom, co se z verše 1,1 dovídáme, že Bůh je všemohoucí. Hned potom ve zprávě o stvoření Adama čteme ve verši Genesis 2,7:

◆ *I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem.*

Musíme si být plně vědomi toho, že je to sám Bůh, kdo je jediným zdrojem života a kdo vdechuje Adamovi život. Právě tak, jako Adam začíná existovat od okamžiku, kdy mu Bůh vdechne Ducha, stejně tak i křesťan se znovu narodí v okamžiku, kdy mu Bůh dá svého Svatého Ducha (J 3,5). Neexistuje žádné křesťanství bez toho, že by nás Bůh vzkřísil svým Duchem (Ko 2,12, Ef 2,5-6). Je to tentýž Duch, o němž čteme v Genesis 1,2, a jenž stvořil s Otcem i Synem všechno viditelné i nevidi-

telné z ničeho. Je to týž Duch, který dal Adamovi život. Bez tohoto Ducha neexistuje žádné skutečné křesťanství. A právě z tohoto Ducha se křesťan narodí a stává se adoptovaným Božím synem. Jakákoliv snaha stát se křesťanem skrze své vlastní snažení je předem odsouzena k neúspěchu. Tak, jako Adam nemohl oživit sám od sebe a jako ani nebesa a zem se nemohly stvořit samy, ani člověk se nemůže sám znovuzrodit ze stavu duchovní smrti, v němž se všichni nalézáme už od narození. Příčina vzniku vesmíru je mimo vesmír, právě tak, jako je příčina stvoření Adama mimo Adama. Příčina nemůže být totožná s následkem. Tento jednoduchý zákon, který zná každé dítě už na základní škole, jasně ukazuje, že odpověď na základní problém člověka tj. odstranění jeho hříchu a viny, musí být mimo něho. Jinými slovy: člověk se nemůže zachránit sám. Potřebuje Spasitele. Stav člověka odděleného od Krista je tak zoufalý, že jediné, co ho může zachránit, je celá Boží neomezená moc, kterou Bůh použije na záchranu každého člověka, který mu dobrovolně odevzdá svůj život, protože se ho Bůh již dotkl.

To je ta moc Kristova vzkříšení, o níž hovoří Pavel ve Filipským 3,10. Nic, co by bylo méně než moc Kristova vzkříšení, by nestačilo na naše oživení a nic víc ani neexistuje. Jediná možnost, která zůstává, je to, že sám Bůh nám ve své nekonečné lásce a milosti udělí nový život. Toto Bible označuje jako znovuzrození.

Skutečně - Bůh Bible je Bůh, který dává život. Všichni, které znovuzrodil a zachránil od jejich hříchů, to dobře vědí. Rozdíl mezi stavem člověka před a po znovuzrození není o nic menší než rozdíl mezi světlem a tmou, o nic menší než rozdíl mezi mrtvým tělem a tělem na vrcholu svých fyzických sil. Tato skutečnost, kterou tak jasně vidíme ve Starém zákoně, je jasně zopakovaná Ježíšem i apoštoly také v Novém zákoně. Nový zákon také jasně říká, že to,

8 ZÁPAS O DUŠI

co dává tělu život, je Duch. Ježíš ve svém rozhovoru s učedníky po tom, co vystoupil v synagoze v Kafarnaum, řekl:

- ◆ *Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamená. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život.* (J 6,63)

Zjevně také Pavel sleduje tento princip, když ve svém prvním listě do Korintu píše:

- ◆ *... který nás učinil způsobilými sloužit nové smlouvě, jež není založena na liteře, nýbrž na Duchu. Litera zabíjí, ale Duch dává život.* (2 K 3,6)

Tento život, který dává Bůh, se vždy musí nějak projevit navenek. Jinými slovy - život, který Bůh vdechl přírodě, se zjevně projevuje. Všechno to nesmírné množství energie ve vesmíru. A právě na tuto nepřetržitou demonstraci nekonečné Boží síly a moudrosti v přírodě myslí Pavel v listu Římanům 1,19-20. Ne, andělé, kteří jsou neustále v Boží přítomnosti, se nemylí, když volají:

- ◆ *Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů, celá zem je plná jeho slávy.* (Iz 6,3)

Není pochyb - celý vesmír bez přestání zjevuje Boží slávu. A sám Hospodin je ten, který všechno udržuje svým věčným slovem. Právě tak i život každého člověka se musí projevit navenek. Každý pohyb, schopnost komunikovat, stavět domy, skládat hudbu, smát se anebo plakat, to všechno jsou projevy života. Mrtvý člověk nespoutuje a ani nenamaluje obraz.

Život křesťana je manifestován skutky víry. Nejdříve se člověk stává křesťanem tím, že ho Bůh znovuzrodí, a následkem toho přijímá to, co Bůh učinil na kříži pro jeho záchranu. Potom přináší ovoce dobrých skutků. Nikdy ne naopak. Musíme si uvědomit, že sami ze sebe nejsme schopni udělat žádný dobrý skutek. Zvrácenost našeho srdce (Jr 17,9) nakonec způsobí to, že i ta naše nejpřímnější snaha je podle Božího standardu kvality poskvrněná a špinavé roucho (Iz 64,6). Bible říká úplně jasně:

- ◆ *Všichni se odchýlili, všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden.* (Ř 3,12, Ž 14,1)

Nemáme-li v našem životě Krále (Boha), potom zákonitě musíme dělat jen to, k čemu nás povede naše hříšné srdce (Sd 21,25). Bez toho, aby v našich srdcích vládl sám Kristus, je naší jedinou životní aktivitou hřích. Každá snaha udělat něco dobrého jen znova a znova opakuje v našich životech zkušenost apoštola Pavla, o které hovoří v Ř 7,18-24. Zjišťujeme, že někde v nás je nepřetržitý zdroj hříchu a nepravosti (Mk 7,21-23). Jak potom může křesťan konat dobré skutky? Je jen jedna možnost. Kristus se stane naším životem (Ko 3,4) a koná tyto skutky v nás. Žádná jiná možnost neexistuje, protože všechno, co je v nás a co je naše, je veskrze hříšné. To je téma, o němž hovoří Pavel, když píše do Efezu:

- ◆ *Jsmo přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.* (Ef 2,10)

Bylo by úplně nesmyslné, aby Pavel psal v předcházejícím verši v Ef 2,9 o tom, že nejsme spaseni ze skutků, aby se nikdo nechlubil, a hned nato to popřel ve verši 10. Zjevně tedy musí být skutky z verše 10 jiné než skutky z verše 9. Jaké jsou to tedy skutky? Odpověď máme přímo ve verši 10:

- ◆ *...dobré skutky, které nám Bůh připravil.*

A On je také ten, který je bude i konat. My sami toho nejsme schopni. Toto jsou ty skutky, které Bible označuje jako skutky víry (2 Te 1,11). Skutky, které jsou ovocem Kristovy přítomnosti v nás, a to je to, co Pavel označuje v listu Koloským jako tajemství (1,27).

Podívejme se však ještě na další neméně důležité důvody, proč Jakub ve své epištole nevytváří žádný rozpor s biblickým učením o spasení jen z pouhé víry. Stačí jen pozorněji studovat Jakubovu epištole, aby bylo zjevné, že Jakub - právě tak jako všichni ostat-

ní apoštolé - věří ve spasení ze samotné víry. Sám Jakub říká ve verši 2,14:

◆ *Může ho snad ta víra spasit?*

Apoštol tu neříká, že jsou to skutky, které přinášejí spasení. Kdyby tomu tak bylo, pak by on sám napsal celý verš úplně jinak. Uvedme si však celý verš dříve, než půjdeme dál a ukážeme další stejně zásadní důvody. Otázka, kterou Jakub klade ve verši 2,14, zní:

◆ *Co je platné, moji bratři, když někdo říká, že má víru, ale přitom nemá skutky? Může ho snad ta víra spasit?*

Jakub adresuje tuto otázku lidem, kteří sice ústy vyznávají víru a svými slovy (Jakub doslovně uvádí "...když někdo říká...") se představují jako křesťané, ale v jejich životě není žádný vnější projev této víry. Víra těchto lidí zůstává jen v jejich intelektu, ale nepřináší žádnou změnu smýšlení, tedy pokání (řec. metanoia). Z celé kapitoly se zdá, že tito lidé věřili, že existuje jeden Bůh, ale jejich život nebyl podroben tomuto Bohu, protože Jakub argumentuje právě touto vírou v existenci jediného Boha ve verši 2,19. Vírou, kterou tito lidé sdílejí s démony. Zdá se, že celá kapitola jasně ukazuje, že tito lidé nejsou křesťané. Jakub ve 14. verši klade otázku těm, které oslovuje "moji bratři", ale hned nato říká: "...když někdo (tj. jiná skupina lidí než čtenáři jeho listu) říká..." Později v této kapitole ve verši 20 používá oslovení "ó, nechápavý člověče". Křesťan je člověk, kterého Bůh naplnil svou přítomností. V jeho životě už více není ono prázdné místo, protože ho zaplnil sám Bůh. Zachráněný člověk hned od okamžiku svého znovuzrození zakouší ve svém životě to, o čem hovoří Pavel v listu Koloským:

◆ *... v něm jste i vy dosáhli plnosti." (Koloským 2,10)*

Není pochyb - Bůh je jediný, kdo může dokonale naplnit naše prázdné životy. Nic jiného a nikdo jiný nás nikdy nemůže skutečně a trvale uspokojit a nasytit. Toto je další důvod, proč lidé, o nichž hovoří Jakub v druhé kapitole, nejsou skuteční křesťané.

Kdyby to podle Jakuba byly skutky, které nás mají zachránit (jak se to někteří snaží tvrdit), musel by pak verš 14 končit takto: "Mohou ho snad takové skutky spasit?" Jenže v tomto verši to tak není. Jakub jednoznačně a v úplné shodě s ostatními apoštoly říká, že je to jen pouhá víra, která zaručuje spasení, a že tato skutečná víra přinese také větší ovoce skutků. Jinými slovy - nejdříve spasení, potom skutky. Ve verších 2,10-20 apoštol Jakub říká, že ten, kdo poruší jen jedno jediné přikázání, proviní se proti všem. Toto tvrzení z nás všech dělá hříšníky, protože na světě není, nebyl a nebude ani jeden člověk (kromě Ježíše Krista), který by se nikdy v ničem neprovinil proti Bohu (1 Kr 8,46, 2 Pa 6,36). Stejně tak nestačí říci, že se tento text vztahuje pouze na Jakubův život před obrácením, tedy na dobu před tím, než mu Bůh dal přijmout Ježíše vírou, a že potom už člověk musí konat dobré skutky, aby si zachoval své spasení. Ve verši 3,2 Jakub říká: "*Všichni (tedy i apoštol Jakub) přece mnoho chybujeme (přítomný čas).*" Můžete přečíst celou Bibli a nikde nenajdete ani zmínku o tom, že by Bůh odpouštěl a očišťoval od hříchu skrze naše skutky. Hospodin ustanovil jen jeden jediný způsob pro očištění od hříchu:

◆ *... a bez vylití krve není odpuštění. (Ž 9,22)*

Toto je jediný způsob v celém vesmíru, kterým se mohlo uskutečnit naše ospravedlnění a očištění. Protože však náš dluh Bohu je nekonečně velký a žádná zvířecí ani lidská oběť by nikdy nemohla stačit na jeho zaplacení ani jen za toho konkrétního člověka přinášejícího oběť, a už vůbec ne za celé lidstvo, Bůh sám ve své nekonečné lásce k nám se stal člověkem a nechal se ukřižovat hříšníky, aby nás zachránil před smrtí a peklem, které jsme si spravedlivě zasloužili. Tímto se dokázala Boží láska a zároveň zůstal Bůh naprosto spravedlivý. Tvrdit, že spasení se dosahuje skutky, anebo zčásti skut-

10 ZÁPAS O DUŠI

ky a zčásti vírou, je popření toho, co Bůh určil jako jedinou cestu, a je to tedy jen další forma neposlušnosti a vzpoury člověka vůči jeho Stvořiteli. V celé Bibli tedy není ani jedna jediná zmínka o tom, že by se hříchy odpouštěly skrze konání dobrých skutků. Musíme mít úplně jasno v tom, že spasení přichází před dobrými skutky, a teprve skutečné spasení povede k ovoci dobrých skutků.

I když nám rozsah tohoto článku neumožňuje uvést všechny důvody a biblické argumenty, podívejme se ještě alespoň na dva. I člověk, který teprve jen krátkou dobu studuje Boží Slovo, už ví, že jeden a týž verš nemůže být v Bibli použit na obhajobu dvou rozporných tvrzení. Samozřejmě, konkrétní verš může mít svou hlavní a potom ještě vedlejší aplikaci, ale ani ony si nesmějí navzájem protirečít. Pokud však z jednoho verše vyvodíme dvě úplně rozporná tvrzení, která navíc mají být stejně důležitá, znamená to, že aspoň jedno z nich musí být nepravdivé. Víme, že Bible je zcela konzistentní a nikdy si neprotirečí. Bible je Boží Slovo a Boží Slovo je pravda. Apoštol Pavel používá v Ř 4,3 a v Ga 3,6 citát z Genesis 15,6 - "Abram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost" - k tomu, aby ve svých listech určených sborům v Římě a v Galácii obhájil to, že člověk se ospravedlňuje před Bohem jen samotnou vírou. Toto je nepochybně jasné poselství celého listu Římanům a také listu Galatským. Kdyby Jakub použil tentýž citát z knihy Genesis ve svém listu ve verši 2,23 k tomu, aby ukázal, že člověk se ospravedlňuje skrze skutky, potom by to byl zásadní rozpor v Bibli. Navíc, když čteme tento verš tak, jak je obsažen ve svém kontextu v knize Genesis, jediný závěr, který z něho můžeme vyvodit, je ten, že Abraham byl spasen z víry, a to je právě to jediné, o čem tento verš z knihy Genesis hovoří. Je úplně nelogické tvrdit, že člověk je ospravedlněn ze skutků, na základě verše, který říká:

◆ *Abram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost.*
(Gn 15,6)

Jediný biblický konzistentní závěr, který pak z toho musíme vyvodit, je ten, že Jakub ve druhé kapitole své epištoly hovoří o tom, že víra v životě ospravedlněného člověka povede ke konání skutků. To je přesně to, co vyplývá z kontextu celé kapitoly, a co jsme i výše ukázali na základě množství už uvedených důvodů.

Je tu však ještě jeden důvod, který vyplývá z toho, co se v Novém Zákoně dovídáme o vztazích mezi apoštoly v rané církvi. **Otázka spasení, a tedy toho, jak Bůh ospravedlňuje člověka, jak může být člověk spasen, je nejdůležitější ze všech otázek. Jednotná odpověď na ni je absolutní podmínkou jednoty mezi křesťany. Kde není shoda v této otázce, tam není žádný základ pro jednotu. Na této odpovědi totiž závisí věčný život člověka. Omyl v této odpovědi znamená věčnou smrt pro ty, kteří se nechají svést učením lidí nebo tradicí.**

Z listu Galatským se dovídáme, že Pavel by nikdy neustoupil od přesvědčení, že člověk se ospravedlňuje samotnou vírou, i kdyby to mělo znamenat jeho odtržení od ostatních apoštolů (Ga 2,5). Bylo to něco, kvůli čemu byl ochoten kdykoli třeba i zemřít, kdyby to bylo zapotřebí. Ano, Pavel dobře věděl, kým a jak byl zachráněn, a tato zkušenost a toto poznání úplně změnily jeho život. To, že Pavel věří ve spasení z pouhé milosti, musí být po přečtení jeho epištol zjevné. Právě proto i lidé, kteří toto popírají, používají na svou obhajobu obyčejně jen uvedený citát z epištoly Jakubovy. Neexistuje žádný způsob, jak zpochybnit to, že Pavel věřil ve spasení a ospravedlnění člověka jen ze samotné víry. Z knihy Skutků, 15. kapitoly, kde nacházíme záznam o tom, jak apoštolé vyřešili konflikt okolo obřizky, se dovídáme, že po svém příchodu do Jeruzaléma se Pavel nejdříve soukromě setkal s ostatními apoštoly,

a tedy i s Jakubem, který vedl sbor v Jeruzalémě. O stejné události se v listu Galatským dovidáme toto:

♦ *Když poznali milost, která mi byla dána - Jakub a Petr a Jan, kteří byli uznáváni za sloupy církve - podali mně a Barnabášovi pravici na stvrzení naší dohody, že my půjdeme mezi pohany a oni mezi židy (tj. "lid obřizky"). (Galatským 2,9)*

Nepochybně tedy musela mezi apoštoly panovat v otázce spasení absolutní jednota. Bez ní by tento verš z epištoly Galatským nedával smysl. Navíc je to právě Jakub, který na závěr setkání v Jeruzalémě říká za všechny apoštoly, že pro spasení není nutné, aby se pohané dávali obřezat. První věc, kterou Bůh přikázal Abrahamovi udělat (a která měla být znamením smlouvy mezi ním a Hospodinem v předobrazu novozákonního křtu křesťana), bylo obřezat sebe a celý svůj dům (Gn 17,10-13). Všimněme si, že Jakub doslova říká:

♦ *... a neučinil žádného rozdílu mezi námi a jimi, protože jejich srdce očistil vírou." (Sk 15,9)*

Bylo by to velmi divné a rozporuplné tvrzení ze strany Jakuba, pokud by on sám věřil, že člověk je ospravedlněn skrze skutky. Stejně tak v listu Galatským nacházíme ještě další zmínky o setkání s jinými apoštoly (Ga 1,18-19). Nikde však nečteme, že by Jakub nebo ostatní kárali Pavla kvůli jeho víře ve spasení z milosti. Právě naopak - je to sám Pavel, který kárá Petra za to, že jeho chování bylo v rozporu s touto základní biblickou pravdou (Ga 2,11-20). Nedá se pochybovat: Pavel, Jan, Jakub, Petr, Juda a všichni ostatní apoštolé úplně jednotně věřili, že člověk je ospravedlněn jen samotnou vírou.

Znamená tedy toto všechno, že Bible podporuje to, aby křesťané byli pasivní a nevšímaví a nekonali žádné dobré skutky? Spolu s Pavlem voláme: "Vůbec ne!" Ve verši 2,16 sám Jakub toto všechno aplikuje na křesťany, když říká: "A kdyby jim někdo z vás (křesťanů, kterým píše tento list) řekl..."

Je to vůle Boží pro naše životy, abychom konali dobré skutky. Pavel ve svém druhém listě do Korintu říká, abychom sami sebe zkoušeli, zda stojíme ve víře (2 K 13,5). Křesťan má každý den zkoumat ovoce své víry a posuzovat, zda skutečně je zakotven v tom, k čemu ho povolal jeho Pán. Ať jsou naše životy naplněním těchto slov a ať můžeme z Boží milosti každý den růst v každém dobrém skutku, aby tím byl náš Pán - který se kvůli nám vzdal všeho - oslaven v našich životech i mezi lidmi okolo nás.

♦ *... a žijte vzorně mezi pohany; tak aby ti, kdo vás osoučují jako zločince, prohlédli a za vaše dobré činy vzdali chválu Bohu 'v den navštívení'. (1 P 2,12)*

Ať nás Pán při svém příchodu najde jako poslušné a věrné služebníky.

- Ján Šichula -

BOŽÍ VYVOLENÍ

(2. Pokračování)

"O zkaženosti člověka" ZOD-60)

Svrchovanost Boha a základní myšlenka předurčení nebo vyvolení je věčné téma, které často vyvolává bouřlivé diskuze. Pokud je správně pochopeno, oslavuje Boha tím nejvyšším způsobem. Jeho absolutně neomezená moc by v nás měla vyvolat nepopsatelný úžas a zavřít nám ústa. On je péce ten, který vše stvořil a udržuje v existenci svým Slovem! Nic není z nás, vše má původ v Něm:

♦ *Kdo mu něco dal, aby mu to on musel vrátit?' **Vždyť z něho a skrze něho a pro něho je všecko! Jemu buď sláva na věky. Amen.** (Římanům 11,35-36)*

My všichni jsme byli stvořeni k jedinému účelu z něhož všechny ostatní účely naší existence vyplývají:

♦ ***Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou.** (Deuteronomium 6,5)*

12 ZÁPAS O DUŠI

K Bohu bychom měli přistupovat v naprostém úžasu, s bázní a s třesením, protože jsme hříšní. Každý, kdo částečně spatřil Boží Majestát se zhroutil:

◆ *Když jsem ho spatřil, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý; ale on vložil na mne svou pravici a řekl: "Neboj se. Já jsem první i poslední, (Zjevení 1,17)*

Smyslem našeho bytí je v úctě a bázní milovat a oslavovat Boha. Poslechněme si jak Hospodin hovoří ke Svým povoláním, k Pravému Izraeli:

◆ *Hle, přetavil jsem tě, ne však jako stříbro, vyzkoušel jsem tě v tavici peci utrpení. Kvůli sobě, kvůli sobě samému to dělám. Což smí být mé jméno znesvěceno? Svou slávu nikomu nedám. (Izajáš 48,10)*

Boží sláva patří jen Jemu a nikdo mu ji neodejme. Bůh se rozhodl svoje milovat - ne z povinnosti, ale z vlastní vůle a kvůli Sobě. Sám nás učí jak se máme modlit: ***Bud' vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi!*** Jen z Jeho vůle můžeme být vytaženi z bahna hříchu v němž jsme si svévolně hověli nebo hovíme. Proto, když už nás k Sobě přitáhl - znovuzrodil a regeneroval, zůstávejme v bázní, radujme se z Jeho milosti a konejme dobré skutky pro Jeho Boží slávu.

◆ - *s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení. Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činit, co se mu líbí. (Fil. 2,12-13)*

Taková řeč Pána Ježíše Krista je přijatelná pro málokoho a nebyla přijatelná ani pro samotné učedníky:

◆ *A řekl: "Proto jsem vám pravil, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce." Od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním nechodili. (Jan 6,65-66)*

Když Ježíš Kristus vynesl Svoji **dekretivní vůli**, a Pán má právo takový výnos vydat, mnoho učedníků ztratilo zájem a přestali s Ním chodit. Vžijme se na chvíli do Petrovy situace. Ten se zbylými učedníky viděl odchod nespokojených učedníků. Jistě by hrklo i v nás,

kdybychom stáli na místě zbylých učedníků. A teď si představme, že v této napjaté situaci se na ně obrátil Ježíš se slovy:

◆ *"I vy chcete odejít?" Šimon Petr mu odpověděl: "Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. (Jan 6,67-68)*

Petrovi bylo jasné, že není jiného východiska než Pán Ježíš Kristus. Petr pochopil, protože mu to zajisté zjevil Duch Boží, že vše je plně v rukách Božích a ne lidských!

Když Martinu Lutherovi jeho teologičtí vrstevníci vytýkali, že by se učení o Boží Svrchovanosti v otázce vyvolení mělo tlumit, protože odrazuje od Krista "potenciální - nadějně nové" věřící, Luther odpověděl: *"Ať je tomu tak".* **Vězme, že Boží plány nelze zmařit lidskou taktikou.**

Jestliže odporujeme Boží dekretivní (vynesené) vůli, podléháme přeludu jisté lidské svrchovanosti, že je Boží vůle jaksi podmíněna naší vůli. **K Bohu můžeme přijít jen tehdy, když jsme k Němu přitazeni** - a to nám může být dáno jen z nebes. Všechny naše tělesné a duševní kvality a talent máme od Boha. Jistě, můžeme se svobodně rozvíjet, ale nejprve musíme mít co rozvíjet. Když mám hudební hluch pak jej nerozvinu i kdybych "hrál" bez ustání. Když nemám talent Haškova formátu, mohu trénovat do nekonečna a jako hokejový brankář stejně neobstojím. Podobné to je v duchovní oblasti. Není-li nám dáno (umožněno) spojení s Bohem již z nebes, jestliže nám Bůh neobřezal srdce, nevyměnil srdce kamenné a nestvořil nové srdce masité, neuložil do nitra Svého Ducha, neznovuzrodil, neprobudil k životu spolu s Kristem, jestliže nás duchovně nevzkřísil, potom se můžeme namáhat sebevic a budeme se jen potácet ve víru falešných nadějí, učení a náboženských směrů i s křesťanskou nálepkou.

Rozvoj naší svobodné spolupráce s Bohem skrze víru, která podmiňuje ospravedlnění, spasení, posvěcování,

a uvedení do slávy je umožněn, tedy podmíněn, **jednostranným - monergickým Božím svrchovaným rozhodnutím t.j. předurčením a předzvěděním** na věčnosti jak je od věků zapsáno v knize života. Podívejme se na souběžný verš:

♦ *Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho **nepřítáhne (elko)** Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. (Jan 6,44)*

V posledním dnu jde o tělesné vzkříšení - vykoupění těla. Nás ale nyní zajímá sloveso - "**elko = přitáhnout**". Nejprve si musíme uvědomit, že není ani jeden, kdo by hledal Boha, jak stojí v Písmu. Naše porušenost - naprostá duchovní zkaženost nám hledání Boha zabraňuje. Proto musíme být k Bohu přitaženi, doslovně přivlečeni. Sloveso "**elko**" neznamená "**přemlouvat**", jak jsem se kdysi také domníval. Přemlouvání totiž vždy počítá s rozhodnutím přemlouvavého. Sloveso "**elko**" je podobně použito v následujícím verši:

♦ *Vy jste však ponížili chudého. Cožpak vás bohatí neutiskují? **Nevlácejí** vás před soudy? (Jakub 2,6)*

Zde je "**elko**" přeloženo jako "**vláčet**". Ani to neznamená nějaké přemlouvání, ale jistou tvrdost.

Obdobný výskyt je v dalším verši:

♦ *Když si její páni uvědomili, že tím přišli o svůj zisk, uchopili Pavla a Silase a **vekleli** je na náměstí před městskou správou. (Skutky 16,19)*

I tento význam je hodně vzdálen nenápadnému jemnému přemlouvání nebo ovlivňování. Ježíšův svrchovaný zásah na kříži byl tou nejrazantnější záchrannou akcí v historii nebe a země. Vyvekli duchovně mrtvé a bezvědomé z bahna světa. Duchovně mrtvý člověk není schopen se pro Boha rozhodnout, proto o jakési duchovní vůli nemůže být ani řeč, ta neexistuje. Mrtvola nemá vůli! Je to Bůh, kdo dal svým vyvoleným duchovně mrtvým bezpodmínečně nové masité srdce s nímž už neodolatelně po Bohu svobodně toužíme. Obrozená vůle duchovně vzkříšeného člověka

chce věřit a plně se spolehnout na očištnou práci Pána Ježíše Krista. Skrze tuto osobní aktivní víru regenerovaného člověka Bůh spasí, ospravedlní, posvětit, a dovede do slávy, protože vzal na sebe všechny naše hříchy. Kdysi jsem věřil, že Bůh-Duch svatý přemlouvá všechny lidi, aby činili pokání a obrátili se ke Kristovu spásnému kříži. Dnes vím, že duchovně mrtvého člověka přemluvit nelze. S duchovně mrtvolou není žádná komunikace o duchovních záležitostech možná. Dovedme představa "přemlouvání" do důsledků.

Kdyby Boží Duch mírně přemlouval neznovuzrozené duše, jak to, že jedni se přemluvit dají a druzí ne? Jedni uvěří, druzí ne. V čem vězí rozhodnutí? Kdo se rozhoduje? Je to lidská ctnost nebo citlivost? Je to inteligence? Hledání smyslu života? Osvícení? Touha? Víra? Ať odpovíme jakkoliv, zabředneme do problému Božího předurčení ještě více a uspokojivou odpověď pohřbíme ještě hlouběji.

Pokud Bůh přemlouvá všechny stejně přesvědčivě, potom jedni mají ve svém přirozeném kamenném srdci jakousi duchovní kvalitu, která uposlechne Boží přemlouvání a druzí jí postrádají. Potom se znovuzrození mají čím chlubit a spasení není milostí, ani darem, ale osobním rozhodnutím vycházejícím z nitra ještě duchovně mrtvého člověka. Připustíme-li takovou možnost, potom je účinnost Boží oběti (t.j. znovuzrození) podmíněna skutkem lidské víry. Znovuzrození je však podmíněno jen Božím svrchovaným rozhodnutím; naše víra je podmíněna znovuzrozením z Ducha; naše spása je podmíněna naší vírou.

Napadá mě ještě jedno přirovnání. V bankách a v hotelech mívají pro hosty bezpečnostní schránku, trezorek na cennosti a dokumenty. Ten se otvírá dvěma klíči. Jedním obecným, který má pokladník nebo recepční, a druhým osobním, který dostane zákazník. První, obecný klíč, umožní otevření kterékoliv schránky pod podmínkou, že se zákaz-

14 ZÁPAS O DUŠI

ník rozhodne "dootevřit" trezor druhým klíčem. Oba klíče musí být použity současně, obě podmínky musí být splněny. Ježíšova oběť na kříži by mohla představovat první podmínku, první klíč, kterým Ježíš Kristus umožnil všem lidem "dootevřit" ještě uzamknutá nebesa. Účinnost Boží oběti by potom byla podmíněna následným lidským "činem - skutkem víry". Druhý klíč by představoval naše rozhodnutí, naši víru, osvícení, touhu, potřebu, jakousi nutnou ctnost, kterou někdo má a jiný nemá... Jedni věří, aby byli znovuzrozeni a druzí věří, protože už jsou znovuzrozeni. U jedněch je znovuzrození podmíněno vírou; u druhých je víra podmíněna znovuzrozením. Jedni věří, že přirozený, duchovně mrtvý člověk svým "ano" nebo "ne" spolurozhoduje o duchovních věcech, totiž o svém případném znovuzrození; druzí věří, že přirozený člověk nemůže chápat duchovní věci, ale že ze svrchované Boží vůle z Ducha narozený již duchovně živý člověk řekne jen své výhradní "ano". Obě stanoviska mají protikladný pohled na Boha i na člověka. Bible ale učí, že k nebi i peklu je jenom jeden klíč, který vlastní Svrchovaný Bůh:

♦ *Andělu církve ve Filadelfii piš: Toto prohlašuje ten Svatý a Pravý, který má klíč Davidův; když on otvírá, nikdo nezavře, a když on zavírá, nikdo neotevře. (Zjevení 3,7)*

Bůh Svoji svrchovanost a slávu s nikým nesdílí; o tom, kdo je spasen rozhoduje pouze On.

♦ **Milostí tedy jste spasení skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdy nemůžeme chlubit. Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil. (Efezským 2,8-10)**

Milost, spasení a víra jsou Boží Svrchované dary, které nemůžeme vybudit žádnou lidskou ctností, protože duchovně mrtvý člověk žádné duchovní ctnosti nemá. Teprve když nás Bůh

oživí, znovuzrodí, duchovně vzkřísí, regeneruje, jenom tehdy můžeme uvěřit a konat připravené Boží skutky. Víra potvrzuje naše ospravedlnění. **Otec nás vyvolil, Syn vykoupil a Duch svatý udržuje obnovené srdce**. Kdybychom měli čekat až se sami o své vůli skloníme, nikdy se spásy nedočkáme.

♦ *Blaze člověku, který se stále bojí Boha, ale kdo zatvrdí své srdce, upadne do neštěstí. (Příslaví 28,14)*

Ještě několik veršů, které potvrzují, že Bůh má své vyvolené, ty, kteří jsou od stvoření světa zapsáni v Jeho knize života:

♦ *Avšak Hospodin přilnul jenom k tvým otcům, zamiloval si je a vyvolil jejich potomstvo, vás, ze všech národů, jak tomu je dnes.*

(Deuteronomium 10,15)

Zde Hospodin mluví k národu, který má jméno Izrael tj. "Zápasí Bůh". Bůh svoje vyvolené k sobě přitáhl nejstrašnějším zápasem, který podstoupil na kříži Sám, bez lidské pomoci, bez lidské spolupráce! Dnešní církev je Abrahamaovo potomstvo. Abraham je duchovním otcem mnoha národů, každého znovuzrozeného.

♦ *Blaze národu, jemuž je Hospodin Bohem, lidu, jež si zvolil za dědictví. (Žalmy 33,12)*

V tomto verši opět vidíme, že je to Bůh kdo někoho volí a ne člověk. Bůh nikdy nevolí celé etnikum, nevolí každého příslušníka. Přesto jsou etnika více nebo méně zakotvena v Bohu. Národ nemusí vždy znamenat jen jedno etnikum. Boží lid ze všech národů, Žid, Řek, muž, žena, svobodný, otrok, tvoří jeden svatý národ, protože jsou sourozenci v Kristu:

♦ *Vy však jste 'rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu', abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. (1. Petr 2,9)*

Vyvolení a Starý zákon:

Podívejme se na další verše, zabývající se Božím svrchovaným vyvolením:

- ◆ *Blaze tomu, koho vyvolíš a přijmeš, aby směl pobývat ve tvých nádvořích. Tam se budem sytit dary tvého domu, tvého svatého chrámu. (Žalmy 65,5)*

Starozákonným svatým, Pravému Izraeli, měl být princip vyvolení znám:

- ◆ *Hospodine, rozpomeň se na mě pro přízeň, jíž svůj lid zahrnuješ, navštív mě svou spásou, abych směl spatřit dobro tvých vyvolených, abych se radoval radostí národa tvého, abych společně s tvým dědictvím o tobě s chloubou mluvil. (Žalmy 106,4-5)*

Z Žalmu jasně vyplývá, že spasení je od Boha - navštív mě svou spásou; není podmíněno lidským rozhodnutím, které by Boží práci udělalo účinnou. Dále, Šalamoun chce spatřit dobro tvých vyvolených. Židé, kteří patřili k Pravému Izraeli, kteří patřili Abrahámovi duchovně, nejen tělesně, věděli, že jen Bůh volí své dědice. Jen ten kdo odkazuje své vlastnictví rozhoduje o dědicích.

Když Ježíš mluvil s Nikodémem také mu řekl, že se musí znovu narodit. Na to Nikodém odpověděl, jak se to může stát? a uslyšel:

- ◆ *Ty jsi učitel Izraele, a tohle nevíš? (Jan 3,10)*

Ježíš od Nikodéma tuto znalost očekával a požadoval. Nejsou to jen verše o vyvolení, které měly Nikodéma přesvědčit, ale především verše následujícího typu:

- ◆ *A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řady a jednat podle nich. (Ezechiel 36,26-27)*

Toto je úplně stejný proces duchovního znovuzrození, duchovního vzkříšení, regenerace, obřízky srdce, jako dnes v novozákonné době. Vyvolení Židé dodržovali zákon ne proto, aby byli spaseni, ale protože už spěli ke spasení. Dobré skutky věřících bylo Boží dílo tehdy, a je jím i dnes. Pravý Izrael se

mohl aktivně řídit Božími nařízeními, protože to učinil Bůh, který jim vyměnil srdce. Pravý Izrael, když ještě chodil v hříších, ke svému duchovnímu znovuzrození nepřispěl ničím. Duchovně byl mrtvý, proto nečinný.

Nejzřetelnější vyvolení vidím v regeneraci Saula. Víme, že Saulovo znovuzrození bylo mimořádné, jedinečné a neopakované. Přesto jsou v jeho ospravedlnění prvky, které jsou společné všem nevěřícím. Saul netoužil po Ježíši, nehledal Jej, právě naopak, jel do Damasku zatknout Židy, kteří uvěřili v Krista. A co se nestalo? Ježíš Kristus se mu zjevil, aniž by Jej Saul o to prosil. V Saulovi nebyla žádná duchovní ctinnost, kterou by Bůh mohl použít, nebylo v něm nic, co by Boha přitahovalo nebo nutilo k výběru Saula. Spíše naopak. Saul měl mnoho falešného duchovna, ale rozhodně neměl víru v Pána Ježíše Krista. Dokonce měl v srdci nenávisť k Pánu Ježíši Kristu a přesto byl znovuzrozen! Všichni znovuzrození, dříve než byli znovuzrozeni, nenáviděli Pána Ježíše Krista, podobně jako Saul. Jediný důvod pro Saulovu spásu bylo Svrchované Boží rozhodnutí a vyvolení:

- ◆ *Ale ten, který mě vyvolil už v těle mé matky a povolal mě svou milostí, rozhodl se zjevit mně svého Syna, abych radostnou zvěst o něm nesl všem národům. Tehdy jsem nešel o radu k žádnému člověku ... (Galatským 1,15)*

Saul se nerozhodl pro Božího Syna, Pána Ježíše Krista. Bůh se rozhodl zjevit Saulovi Svého Syna! Saul byl vyvolen ještě před tělesným početím, před svým narozením i znovuzrozením, protože byl odvěků zapsán v Boží knize života. Tak je to s každým člověkem, který byl a bude znovuzrozen z Boží milosti - darem a bez zásluh - zadarmo. V témže okamžiku kdy byl Saul znovuzrozen, také uvěřil, ne později, ne dříve. Znovuzrození podmiňuje víru; víra nepodmiňuje znovuzrození. Prvotnost znovuzrození není časová, ale logická. Pavel dostal namísto srdce kamenného

16 ZÁPAS O DUŠI

nové masité. Bůh mu vložil do nitra Svého ducha. Bůh učinil, aby nesl radostnou zvěst o Ježíši Kristu všem národům. A to vše, aniž by měl špetku víry v Ježíšovu práci na kříži, která jej vyvekla z otroctví hříchu. Pavel obdržel bezpodmíněně nové srdce, byl znovuzrozen, proto uvěřil ku spáse. To se paradoxně událo když jel zatýkat Boží vyvolené do Damašku!

Protirečí si některé verše?

Jistě vám přichází na mysl mnoho veršů kde se v podstatě říká - kdo uvěří bude spasen. Zde je jeden příklad:

- ◆ *Pak je vyvedl ven a řekl: "Bohové a páni, co mám dělat, abych byl zachráněn?" Oni mu řekli: "Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě."* (Skutky 16,30-31)

Zde Pavel a Silas radí žalářníkovi rozkazovací způsobem - Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen - jakoby duchovně mrtvý mohl uposlechnout rozkaz uvěřit v Krista. Kdyby byl tento typ veršů na téma spasení jediný v celé Bibli, potom uvěření v Krista ještě duchovně mrtvým člověkem by vskutku podmiňovalo spasení. Jenže z mnoha jiných veršů víme, že víra v Ježíše Krista je podmíněna znovuzrozením; a tak víra potvrzuje nového Božího člověka, jenž vírou spěje k vyvrcholení spásy - k vykoupení těla.

Když Pavel se Silasem odpověděli žalářníkovi věř, nepřímou řečí *musíš být znovuzrozen*. Spásu přinášející víra je naše aktivita, kterou logicky předchází Boží aktivita, totiž naše znovuzrození. Pro nás je přirozenější apelovat na lidskou aktivitu - věř, než na Boží aktivitu - *Bože obnov mu srdce*. Veršům musíme rozumět souběžně, nikdy protichůdně.

Způsob spásy

- ◆ *'každý, kdo volá jméno Páně, bude spasen'. Ale jak mohou volat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval? A jak mohou zvěstovat,*

nejsou-li posláni? Je přece psáno: 'Jak vítaný je příchod těch, kteří zvěstují dobré věci!'

(Římanům 10,13-15)

Nikdo nemůže být spasen bez zvěstování evangelia. Nejprve jsou vysláni evangelisté, ti tu musí být a proto Bůh vystrojil Pavla a následně i nás. Ti evangelium zvěstují, nespasení je slyší, a někteří, kteří slyší, uvěří a aktivně využívají a přijímají Pána, protože byli znovuzrozeni a osloveni výhradně Boží aktivitou. Řetězec spásy pokračuje:

- ◆ *Ale ne všichni přijali evangelium. Už Izajáš říká: 'Hospodine, kdo uvěří náš zvěsti?'* (Římanům 10,16)

Proč jedni, kteří slyší evangelium jsou znovuzrozeni a uvěří, a druzí jsou ponecháni v duchovně mrtvém stavu? Se spásou je to obdobné jako s Ježíšovým podobenstvím o svatební hostině - Matouš 22,1-14. Nikdo z pozvaných pozvání nepřijal (šli svojí cestou) a jen málokdo z pozvaných byl vyvolen:

- ◆ ***Neboť mnozí jsou pozváni, ale málokdo bude vybrán.***

(Matouš 22,14)

Mnozí jsou zváni ke Kristu. Ať už to bylo zvěstování ve starozákonní době nepřímou zákonem, nebo dnes v novozákonní době přímým zvěstováním evangelia, všichni Spasitele odmítají. Nikdo, tehdy ani dnes, sám od sebe nepřijímá pozvání, protože všichni jsou duchovně mrtvi. Nikde v těchto verších podobenství není napsáno, že by pozvaní byli hodni svatební hostiny nebo, že by některý z pozvaných pozvání přijal. Co se stane všem kdo pozvání, tehdy skrze zákon a dnes skrze evangelium odmítají?

- ◆ *ti, kteří znali zákon a hřešili, budou odsouzeni podle zákona.* (Římanům 2,12)

Nikdo nezahyne nespravedlivě proto, že nebyl vyvolen; zahyne spravedlivě, protože svévolně hřešil. Zde bychom měli varovat, že katastrofální stav je předstírat přijmutí pozvání na svatební hostinu. Pozvání "přijmout" tělem, tedy vlastním rozhodnutím, které nemůže být motivováno Boží Slávou, ale nutně

musí být motivováno osobním prospěchem. Nikdo z přirozenosti po Boží Slávě přece nedychtí! K nim patří ti, kteří přicházejí a nejsou na svatbu oblečeni v Krista. Ti jsou vyvrženi do temnoty. V novozákonní církvi i v starozákonním Izraeli je, a bylo dost těch o nichž Boží slovo říká: *vyšli z nás ale nebyli z nás, vlastně nikdy nevěřili.*

◆ *Bylo by pro ně lépe, kdyby vůbec nebyli poznali cestu spravedlnosti, než aby se po jejím poznání odvrátili od svatého přikázání, které jim bylo svěřeno. (2. Petr 2,21)*

Ještě jednou. Znovuzrození přichází výhradně z trojjediného Boha: Z Otcova vyvolení, Synova vykoupení a z Ducha svatého, jenž neustále obnovuje srdce:

◆ **Nezáleží tedy na tom, kdo chce, ani na tom, kdo se namáhá, ale na Bohu, který se smilovává.**

(Římanům 9,16)

Zbývá ještě jedna skupina lidí. Víme, že všichni nebyli pozváni zákonem nebo evangeliem ke svatební hostině. Bylo a je mnoho lidí, kteří neměli, nebo ani dnes nemají potuchu o Kristu ani o evangeliu - prostě nikdy neslyšeli. O nich Písmo říká:

◆ *... Ti, kteří neměli zákon a hřešili, také bez zákona zahynou;*

(Římanům 2,11)

O kapitulu dále, však Pavel Římanům upřesňuje, že není kdo by nehřešil:

◆ *Není totiž rozdíl: všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy;*

(Římanům 3,23)

Ten, kdo neslyšel a hřešil, zahyne bez zákona, zahyne bez evangelia. Nezahyne proto, že neměl to privilegium slyšet, ale proto, že svévolně hřešil. Podle Písma však hřešil každý.

Je Bůh spravedlivý?

Když tedy všichni do posledního, včetně vyvolených, zasluhují zahynutí daleko od Pána, kde je potom Boží spravedlnost? Boží myšlení není jako myšlení lidské. Kdyby Bůh vyvolil jistou skupinu hříšníků a jen by nad nimi zamhouřil oči, potom bychom měli proč se bouřit proti nespravedlivému elitář-

ství. Jak tedy mohou nespravedliví vstoupit do věčného života s Bohem, aniž by Bůh porušil Svou spravedlnost? Nespravedliví musí být nejprve ospravedlněni Božím svrchovaným a nepodmíněným rozhodnutím:

◆ *Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni **podle jeho rozhodnutí**. Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími; které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy.*

(Římanům 8,28-30)

Vyvolení hříšníci, které by bez Božího zásahu čekalo jen peklo, jsou ospravedlněni tím, že jsou povoláni **podle Jeho rozhodnutí** a vyhlédnutí k tomu, aby přijali podobu Ježíše Krista.

◆ *Jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši.*

(Římanům 3,24)

Mnoho lidí o suverenitě Božího předurčení a vyvolení nechťejí ani slyšet a dokonce kvůli ni obviňují Boha z nespravedlnosti. Uvažujme jednoduše. Kdo mne nutí abych hřešil? Kdykoliv jsem lhal, nemohu nikoho vinit kromě sebe. Svědomí mě nejen předem varovalo, ale potom i obvinilo. Co s tím? Když se budu snažit být dobrý, stejně se mi to nepodaří, protože brzy znovu zhřeším. Přinutí mne k tomu moje vnitřní sklony, jak Bible říká - úskočné srdce. Sám své srdce nemohu očistit. Čisté z nečistého nemůže vzejít. Levhart si nevymaže skvrny, Etiopiec sám od sebe nezbělí i kdyby chtěl. Očistující záchrana, operace srdce, musí přijít zvenčí. To může udělat jenom Boží Duch. Až očistu vykoná, dá nám nové srdce, a to už přijímá Kristovo vykoupení - chce jej přijmout. Když se k Němu obrací, také v Něho věří. Uvěřil jsem, že mne Kristus **vykoupil**, že mne Otec **vyhlédl** pro Krista a věřím, že mne Duch svatý, kterého vysílá Kristus **obnovil a obnovuje**. Chcete být také obnoveni Duchem

svatým? Opravdu chcete? Buďte jako žalárník! Věřte v Pána Ježíše Krista! Tak jako mne nikdo nenutí hřešit, tak mě nikdo nenutí abych nepřijal Pána Ježíše Krista vírou. Teď se může zdát, že popírám co jsem právě napsal. To se nám jen zdá, vždyť biblické verše stojí vedle sebe nikdy proti sobě! Když opravdu v srdci sami uvěříte, tak je to důkaz, že jste byli Duchem znovuzrozeni. Navždy!

♦ *a já jim dávám věčný život: nezahynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvá. Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky.*
(Jan 10,28-29)

Rozbor pojmů předurčení a vyvolení:

Učení o Svrchovaném Božím vyvolení je nejčastěji spojováno s kalvínstvím. Jistě, Kalvín stál na straně predestinace, tedy předurčení, ale rozhodně nebyl první. Luther psal o bezpodmínečném předurčení dříve a obšírněji než Kalvín. Více než jedenáct století před Lutherem učil o předurčení Augustin. V Kalvínově díle není doktrína o předurčení nadřazená ostatním doktrínám.

Otázkám předurčení a Božího vyvolení se nemůže vyhnout žádné církevní učení kterékoliv křesťanské denominace. **Predestinace je biblický termín**. Poslechněme si Pavla:

♦ *Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů; v něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tvář. Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším. V něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost, kterou nás zahrnul ve vsí moudrosti a prozíravosti, když nám dal poznat tajemství svého záměru, svého milostivého rozhodnutí, jímž si předsevzal, že podle svého plánu, až se naplní čas, přive-*

de všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu. On je ten, v němž se nám od Boha, jenž všechno působí rozhodnutím své vůle, dostalo podílu na předem daném poslání, abychom my, kteří jsme na Krista upnuli svou naději, stali se chválou jeho slávy. (Efezským 1,3-12)

Zde se slovesa časují v podstatě jen ve 3. osobě, a co se týká nás, vše je v trpném rodě. Tak bychom se měli vyjadřovat. Místo "uvěřil jsem", bych měl říkat, "z milosti mi Bůh obřezal srdce abych uvěřil". Hned bychom měli otázku spasení ve správném pořadí.

Problém nevězí v tom, zda Bible učí nebo neučí o předurčení; problém vězí v tom, co tento pojem znamená a jak mu rozumíme.

Pro jedny, je Boží plán předurčení dokonalý v tom, že se musí splnit. Boží dekrativní vůle, Jeho výnos zůstává nepodmíněn a absolutní:

♦ ***Člověk má v srdci mnoho plánů, ale úradek Hospodinův obstojí.***
(Příslaví 19,21)

Tomu lidová tvořivost říká: "Člověk míní, Pán Bůh mění."

Pro druhé Bůh "předurčuje" podle toho jak se člověk zachová. Boží "předurčení" je tedy podmíněno budoucím lidským rozhodnutím.

Předurčení nezahrnuje jen člověka, ale veškerou historii živého a neživého, viditelného a neviditelného stvoření. Předurčení, které se týká člověka nebo andělů říkáme **vyvolení**. Boží vyvolení má dvě strany. První strana je pozitivní a týká se těch, kdo jsou vyvolení a nejsou ponechání volbám svého kamenného srdce. Druhá strana je negativní a týká se těch, kdo jsou Bohem ponechání volbám svého kamenného srdce. Spasení vězí v bezhříšnosti. Bezhříšnost vyvolených spočívá v Kristu ne v nich samotných. Bůh se mohl rozhodnout, že nespasí nikoho. I toto rozhodnutí by bylo úplně spravedlivé.

Záchrana vyvolených byl nejtěžší Boží aktivní čin. Ježíš umíral na kříži, aby zastoupil vyvolené v potrestání. **Na**

záchraně svých vyvolených je Bůh aktivní v záměru i akci. Co se týká **zavržení je Bůh aktivní v záměru, ale pasivní v akci** - ponechává hříšníky svým zvráceným sklonům. Ti na svém zavržení sami aktivně a namáhavě pracují. Vyvolení k věčnému životu je **pozitivní svrchované předurčení** - projevuje se Boží aktivitou. Vyvolení k zavržení je **negativní svrchované předurčení** - projevuje se Boží pasivitou. Tato asymetrie spočívá v **Boží aktivitě** v případě vyvolených a v **Boží pasivitě** v případě zavržených. V obou případech však vždy jde o svrchovaný Boží záměr:

♦ *Vám, kteří věříte, je (Kristus) vzácný, ale nevěřícím je to 'kámen, který stavitelé zavrhl; ten se stal kamenem úhelným', ale i 'kamenem úrazu a skálou pádu'. Oni přicházejí k pádu svým vzdorem proti slovu - k tomu také byli určeni.* Vy však jste **'rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu'**, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. (1. Petr 2,7-9)

Takové verše potvrzují **podvojně předurčení**. Bůh má vše pod kontrolou, On má prvenství ve všem. Narození dvojčat - Jákoba a Ezaua je nám příkladem:

♦ *ještě se jí nenarodily a nemohly učinit nic dobrého ani zlého. Aby však zůstalo v platnosti **Boží vyvolení**, o kterém bylo **předem rozhodnuto**, a které nezávisí na skutcích, nýbrž na tom, kdo povolává, bylo jí hned řečeno, že starší bude sloužit mladšímu. Neboť je psáno: 'Jákoba jsem si zamíloval, ale Ezaua jsem odmítl (nenáviděl).' Co tedy řekneme? Je Bůh nespravedlivý? **Naprosto ne!** Mojžíšovi řekl: *'Smiluji se, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji.'* **Nezáleží tedy na tom, kdo chce, ani na tom, kdo se namáhá, ale na Bohu, který se smilovává.** (Římanům 9,11-13,16)*

Boží odmítnutí není nikdy zlomyslné. Odmítnutí ani nepatří do oblasti spravedlnosti a nespravedlnosti. To, že běžně

neplatíme dluhy dlužníků není z naší strany ani spravedlivé ani nespravedlivé. Kdybychom se smilovali a za některého bychom dluh splatili, tak bychom projevili slitování, rozhodně ne spravedlnost nebo nespravedlnost. Spravedlivé je, zní to tvrdě, jak si kdo ustele tak si lehne. Celé lidstvo, si ustlalo v cele smrti, daleko od Boha.

Co je přijatelnější? Nechat všechny spravedlivě zahynout, nebo milostivě zachránit některé? **Vyvoleným Bůh vyměřil milost, která nemaří spravedlnost, ostatním vyměřil spravedlnost.**

Kdyby byl Bůh jen spravedlivý, všichni bez rozdílu by byli zavrženi, což po právu zasluhují. To by bylo rozhodnutí Boha jenž neuplatňuje milost.

Kdyby byl Bůh jen milostivý, všichni by byli spaseni bez rozdílu, což po právu **nezasluhují**. To by bylo rozhodnutí Boha jenž neuplatňuje spravedlnost.

Bůh je **spravedlivý a milostivý**. Uplatnil obě vlastnosti podle **Své svrchované vůle** z níž se nebude nikomu zodpovídat. Bůh není omezen ani vázán žádnými ani lidskými podmínkami. To by byl potom proměnný, omezený a konečný bůh, nebyl by ani Alfou ani Omegou.

Kdo je znovuzrozen?

Boží Syn, Pán Ježíš Kristus vykonává Otcovu vůli a říká:

♦ *Všechno je mi dáno od Otce; a nikdo nezná Syna než Otec, ani Otce nezná nikdo než Syn - a ten, komu by to Syn **chtěl** zjevit.* (Matouš 11,27)

Některým lidem je dáno, aby znali Otce i Syna, aby měli s Bohem blízké obecnství. Naše zakotvení v Bohu je podmíněno Kristovými a ne naším chtěním. První otázka, která napadne snad každého, je: "Kterým nebo jakým lidem je to dáno? Komu to Syn zjeví? Kdo jsou oni vyvolení?" Obávám se, že biblická odpověď z Ježíšových úst mnoho lidí neuspokojila. Jsou to prostě Ti, kterým to zjeví **chce**. Víme ale, že to nejsou ti, kteří se snaží a namáhají, protože potom by se mohli chlubit sami sebou, a ne darovanou Boží milostí

20 ZÁPAS O DUŠI

skrze Ježíše Krista. Svrchovaný Bůh prostě dělá co se mu líbí. Co se líbí Jemu, je absolutně spravedlivé a neodvolatelné. Pochopme to správně. Bůh dělá to z čeho má potěšení, co se mu líbí; ne co se mu zlíbí. Snad nám pomůže další verš:

♦ *Velký je náš Pán, je velmi mocný, jeho myšlení obsáhnout nelze. (Žalm 147,5)*

Dokud v úplné odevzdanosti nepřijmeme tento verš, bude námi zmítat neklid a nejistota. První co musí křesťan s naprostou důvěrou pochopit je, že Boží stezky nepochopí, a že z Božího slova nemůže nikdo udělat technologii spásy. Teprve až se smíříme s naší omezeností, až se smíříme s tím, že ne vše podléhá naší lidské, časem a prostorem omezené logice, až se zbavíme našeho antropocentrického přístupu k evangeliu, pak se staneme svobodnými a Bůh bude i pro nás Tím Nejvyšším. Nezapomínejme, že **náprstek nikdy nepojme konečný oceán; jak by mohl pojmout nekonečný oceán Boží moudrosti.**

Veršů, které obsahují slovo "vyvolený", je velké množství:

♦ *A kdyby nebyly ty dny zkráceny, nebylo by zachráněno žádné tělo; ale kvůli vyvoleným budou ony dny zkráceny. (Matouš 24,22)*

Ať tento verš interpretujeme futuristicky jako "budoucí velké soužení", nebo historicky jako "soužení kolem roku 70, kdy padl Jeruzalém", vždy jde o Boží plán a záměr. Soužení je zkráceno kvůli Božím vyvoleným, jinak by nezůstal z pronásledovaných Židů nikdo na živu.

Bůh má vše pod kontrolou. V Sodomě se Abrahám odvážil smlouvat s Hospodínem, aby kvůli svévolníkům nezahladil celé město. Abrahám začal s padesáti spravedlivými a Hospodín slíbil, že nezahladí Sodomu kvůli deseti spravedlivým; můžeme sméle říci, že v Sodomě nebylo ani deset vyvolených.

Jak z uvedeného vyplývá, když se přirození lidé zdržují v blízkosti vyvolených, požívají jisté posvěcení a dočas-

nou "ochranu". Nicméně studujeme vyvolenost dále:

♦ *Neboť vyvanou lžimesiášové a lži proroci a budou předvádět veliká znamení a zázraky, že by svedli i vyvolené, kdyby to bylo možné. (Matouš 24,24)*

Platí totéž co v předešlém verši. Ať tento verš popisuje budoucí nebo historickou událost, někteří jsou vyvoleni Bohem, a právě proto se těší neodvolatelné Boží ochraně před klamem a svody. Kdyby totiž selhali a podlehli pokušení, potom by se zhroutilo Boží vyvolení. Nikdo nemůže Ježíši vytrhnout ty, které Mu dal Otec. Boží člověk o svoji spásu nemůže nikdy přijít.

Jak poznáme kdo je Bohem vyvolen?

Lidé si často myslí, že když je někdo vyvolený, je "za vodou" a může si dělat co se mu líbí. To je veliký omyl. Vyvolenost se totiž projevuje následovně:

♦ *Což teprve Bůh! Nejedná on právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá? (Lukáš 18,7)*

Vyvolenost se pozná neutuchající modlitbou. Ne na jevišti před zraky lidí, ale v soukromí v uzavřeném pokojíku. Tolik lidí řekne - *co já chudák mohu dělat, když už je o mně "beze mne" rozhodnuto na věčnost?* To je stejná nedomyšlenost jako kdybych řekl - *proč bych jedl, když je mi dáno ještě padesát let života?* Předurčeny nejsou jenom cíle, ale i prostředky - dílčí cíle. Křesťanství není fatalismus. Bohem fatalismu je přece neosobní osud. Bohem absolutní jistoty je osobní Biblický Bůh.

Věřme, a budeme spaseni. Nikdo nám přece nebrání věřit! Když nevoláme dnem i nocí, není to naše vlastní rozhodnutí a pýcha? Nerozhodl se snad Ezau dobrovolně prodat své prvorozenectví? Neponese za to následky?

Nesnažme se pochopit nepochopitelné. Proto volejme dnem i nocí a budeme vědět, kde je naše místo. Když si uvědomíme, že nezáleží na tom kdo chce, kdo se namáhá, ale na tom, kdo se smilovává, potom obrátíme svoji

pozornost ke Kristu a přestaneme myslet na sebe. Co vás více uklidní? Že jste v Kristu protože jste se pro Něj rozhodli a přijali jste Jej, anebo že On se rozhodl pro vás a přijal vás? Co je pevnější - Boží objektivita, nebo naše subjektivita? Kolikrát jste pochybovali o svých běžných denních rozhodnutích? Opravdu si myslíme, že můžeme udělat správné duchovní rozhodnutí sami o sobě?

Shrňme krátce oba pohledy na vyvolení.

1. Podmíněné vyvolení

Boží vyvolení je podmíněno lidským "svobodným" rozhodnutím přijmout zastupující oběť Ježíše Krista a věřit. Je podmíněno skutkem víry. "Svobodná vůle" je aktivována člověkem. Tento pohled "chrání" Boha, aby nebyl obviněn z nahodilého "nespravedlivého" výběru hříšníků. Tento arminský, nebo semi-pelagianský pohled na vyvolení obvykle nevyvolává námitky, protože je v souladu s lidským chápáním spravedlnosti, systémem odměny a trestu.

2. Nepodmíněné vyvolení

Bůh nemůže být omezen žádnou vnější podmínkou, protože se smilovává nad kým chce, a koho chce, toho ponechává svému hříchu:

♦ *Neboť je psáno: 'Jákoba jsem si zamiloval, ale Ezaua jsem odmítl.' Co tedy řekneme? Je Bůh nespravedlivý? Naprosto ne! Mojžíšovi řekl: 'Smiluji se, nad kým se smiluji, a slítuji se, nad kým se slítuji.' Nezáleží tedy na tom, kdo chce, ani na tom, kdo se namáhá, ale na Bohu, který se smilovává. (Římanům 9,13-16)*

Toto je kalvínský, nebo augustínský pohled. Apoštol Pavel předpokládal, že Svrchované Boží vyvolení vyvolá nesouhlas u většiny lidí. Proto námitku "o nespravedlnosti Boha" řeší předem:

♦ *Co tedy řekneme? Je Bůh nespravedlivý? Naprosto ne! (Římanům 9,14)*

Kdyby Pavel učil Boží vyvolení které je podmíněné lidskou vírou, vůbec by se o lidských námitkách nezmiňoval.

Podmíněnému Božímu vyvolení lidé neodporují. Také si všimněme, že Pavel cituje starozákonní Exodus 33,19 **"Smiluji se, nad kým se smiluji, a slítuji se, nad kým se slítuji"** tedy, svrchované Boží vyvolení není nic nového nebo novozákonního, ale jediný Boží plán spásy kterékoliv historické doby, kterému měli dobře rozumět i Židé pod zákonem.

Lidská snaha oživit duchovně mrtvého člověka je stejně nemyslitelná, jako snaha oživit zesnulého. Mrtvý Lazar neměl žádný nárok na tělesné oživení. Oživení nemohl přijmout, ani odmítnout; mrtvola je netečná. Na mrtvého může Bůh Ježíš Kristus "jen" zavolat:

♦ *"Lazare, pojď ven!" Zemřelý vyšel, měl plátnem svázaný ruce i nohy a tvář měl zahalenu šátkem. Ježíš jim řekl: "Rozvažte ho a nechte odejít!" (Jan 11,43-44)*

Oživený, tím že je proměněn, projevuje aktivitu, může vykročit. Podobně, duchovně vzkříšený, novězrozený začne projevovat duchovní aktivitu skrze víru, skrze duchovní zrak. Začne duchovně chodit. To, že Bůh Lazara tělesně oživil a miliardy zemřelých ne, nepatří do kategorie "*spravedlnost versus nespravedlnost*", stejně tak nezapadá do této kategorie skutečnost, zda se někdo do tohoto světa tělesně narodí nebo ne. Totéž platí i v duchovní oblasti. Obojí - tělesné i duchovní narození je pouze ve Svořitelově Boží pravomoci. Neexistující nebo mrtví o sobě nemohou rozhodovat.

Jací mají být vyvolení?

Nemálo lidí, když vidí obzvláště věkem starší novězrozené Boží dítě, namítají: *"Ty si většinu života světsky užíváš, pak zavolaš k Bohu, a máš to dobré! To je snadné, to si nezasloužíš"*. Bible má odpověď:

♦ *Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje! (Římanům 8,33)*

Kdyby bylo Boží vyvolení podmíněno lidským rozhodnutím, potom bychom se měli proč chlubit, byla by v nás jaká-

22 ZÁPAS O DUŠI

si duchovní ctnost kterou by nevěřící neměli. Znovuzrození mají být jiní:

- ♦ Jako vyvolení Boží, *svatí a milovaní, oblecte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost.* (Koloským 3,12)

Boží vyvolení nemají být výbušní, mají být pokorní vůči bližním a neválcovat je duchovní nadřazeností a znalostmi. Vyvolení Boží mají především budovat církev a ne sami sebe.

- ♦ *Vždyť Bůh nás neurčil k tomu, abychom propadli jeho hněvu, nýbrž abychom došli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista.* (1 Tesalonickým 5,9)

Vyvolení nejsou určeni k tomu, aby propadli Božímu hněvu. Z toho plyne, že mnohé duše nejsou určeny k milosti, ale k Boží spravedlnosti.

- ✓ *Za udělení milosti je zodpovědný Bůh; Bůh je zde aktivní v záměru (milostivě vyvolil) i akci (zemřel za vyvolené a udržuje je ve víře).*
- ✓ *Za ponechání ve stavu daleko od Pána je zodpovědný také Bůh, ale za hřích, který člověka odděluje od Boha, je zodpovědný každý sám; Bůh je zde aktivní v záměru (spravedlivě pomíjí ty, které chce), ale pasivní v akci (neprodukuje v lidském srdci hřích, aktivně totiž hřeší člověk.)*

Proč věříme?

Zamysleme se nad zdanlivě jednoduchou otázkou Proč věříme? Jsme inteligentnější nebo citlivější než ostatní? Protože známe lépe Písmo než ostatní? Protože máme větší hlad a žízeň po Bohu než ostatní? Protože je naše srdce duchovně vnímavější než jiných lidí? Protože jsme se sami rozhodli a jiní ne? **Varujeme se skryté pýchy.** Ústy můžeme hlásat jen Boží milost beze skutků, ale někde v koutku duše můžeme chovat nárok na spásu, a domnívat se, že na ni máme větší právo než zločinci, "podvodníci a tuneláři" tohoto světa. Nemáme! My věříme, protože nás Bůh vyvolil, abychom nepropadli Jeho spravedlivému soudu. Když si uvědomíme, že nás Bůh rege-

neroval, přestože nemusel, protože na znovuzrození nemáme žádný nárok, není možné než vyjádřit Bohu vděčnost a poslušnost. Nevím proč zrovna vy nebo já. Nevím ani, proč jsme zrovna my přišli na tento svět. S tím se nic nedá dělat, to je Boží vůle!

Jak je to s dětmi

a těmi kdo nikdy neslyšeli?

Kdybychom zastávali podmíněné armínsko-semi-pelagiánské vyvolení, potom odpovíme velmi mlhavě, protože ani děti, ani ti co nikdy neslyšeli, nemohou splnit podmínku víry, která je v tomto systému nutná, aby se Ježíšova obětní smrt stala účinnou, aby byl člověk znovuzrozen.

Kalvinsko-augustiánské učení o ne-podmíněném vyvolení také považuje víru jako nutnou podmínku k ospravedlnění, posvěcení, spasení a uvedení do slávy; ale v tomto systému víru a vše co z ní aktivně plyne podmiňuje duchovní znovuzrození, což je výsostně Boží rozhodnutí, ne lidské! Bůh znovuzrodí z Ducha jen ty, kteří jsou zapsáni v knize života. Víra je tedy lidské svobodné rozhodnutí, ale až po regenerační operaci duchovně mrtvého srdce. Vše dobré je tedy Boží dar:

- ♦ ... *smýšlejte o sobě střízlivě, podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh.* (Římanům 12,3)

Každý, kdo je od věčnosti zapsán v Beránkově knize života bude spasen ať zemřel v dospělosti nebo dětství, ať žil kdekoliv a v kterékoliv historické době. Nepochybuje o Boží spravedlnosti:

- ♦ *A kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera.* (Zjevení 20,15)

Kdo je zapsán v knize života o tom rozhodl Bůh. My víme bezpečně jen to, že z vlastní přirozenosti Boha nehledá žádné dítě ani žádný dospělý ať žijí v zemi a době kde se evangelium hlásá nebo nehlásá. Bezpečně také víme, že Boží slovo je jedním z instrumentů, které Bůh používá při operaci duchovního vzkříšení:

- ◆ Z jeho rozhodnutí jsme se znovu zrodili slovem pravdy, abychom byli jakoby první sklizní jeho stvoření. (Jakub 1,18)

Víra v Boží slovo dokazuje znovuzrození. Jak mohou uvěřit v Toho, o kom neslyšeli?... Kdo neslyšel ten nevěří.

Jak je to s verši

v nichž se rozhoduje člověk?

Je mnoho veršů, které popisují aktivitu člověka:

- ◆ **Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.** (Zjevení 3,20)

Tyto verše musí být v souladu s ostatními verši, protože nejsou v Bibli osamoceny. Kdyby byly, potom by platilo armínské podmíněné vyvolení. Reformovaná teologie nepodmíněného vyvolení učí, že člověk spolupracuje aktivně s Bohem až po znovuzrození, které je výhradně Boží jednostranný skutek.

Kdo tedy zaslechne a kdo Kristu otevře? Jistě ne každý. **Kristův hlas zaslechnou jen Jeho vyvolení :**

- ◆ *Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život: nezahynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvé. Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky.* (Jan 10,27-29)

Kdo slyší a otevře Pánu Ježíši je jen ten, koho milostí přitáhl Otec, kdo patří do Kristova stáde. Nepodmíněné Boží vyvolení stále platí. Duchovně mrtvý, ten koho Otec nepřitáhl, a ponechal napospas vlastnímu hříchu, ten neotvírá, neslyší, nezná Krista, protože nebyl znovuzrozen:

- ◆ *Ale vy nevěříte, protože nejste z mých ovcí.* (Jan 10,26)

Bůh si přitahuje lidi následujícího typu:

- ◆ *A Izaiáš má odvahu říci: 'Dal jsem se nalézti těm, kteří mě nehledali, dal jsem se poznat těm, kteří se po mně neptali.'* (Římanům 10,20)

Nikdo nevykonal žádný dobrý skutek, kterým bychom se Bohu zalíbili natolik, abychom nás znovuzrodil. Nikdo není znovu-

zrozen protože má větší touhu po věčném životě, než někdo jiný:

- ◆ **ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic - aby se tak žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem. Vy však jste z Boží moci v Kristu Ježíši; on se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením, jak je psáno: "Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu".** (1. Korintským 1,27-30)

Nikdo nám nebrání nevěřit. Nikdo nám nestojí v cestě. Vždyť se povzbuzujeme - Věř v Ježíše Krista, věř že se obětoval za Tebe, Tvé hříchy nesl.

Bůh stvořil a vyvolil všechny makro i mikro události ve světě viditelném i neviditelném, na nebi i na zemi. Ty jsou Bohem nadekretovány, řízeny a udržovány. I rozpad posledního atomu přesně zapadá do věčného Božího záměru. Kdyby se cokoliv ve viditelném i neviditelném světě přihodilo bez Božího záměru, vše by se zhroutilo. I ta sebenepatrnější a bezvýznamnější událost ve veškerém stvoření by byla jako virus v počítačovém systému. Stvoření bez záměru nemá účel a přestává být stvořením vůbec.

- ◆ *Všechno, co Hospodin chce, to činí na nebesích i na zemi, v mořích i ve všech propastných tůních.* (Žalmy 135,6)

- ◆ *Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se ještě nestalo. Pravím: **Moje rozhodnutí platí a co se mi líbí, uskutečním.** Od východu povolávám dravce, ze vzdálené země muže **své volby.** **Jak jsem slíbil, tak to uskutečním, jak jsem si předsevzal, tak to splním.** (Izaiáš 46,9-11)*

Bůh je autorem historie. Co dodat? Boha nemůžeme posuzovat jako člověka. Bůh je svébytný, člověk není.

BLAHOŠLAVENSTVÍ

Pátá až sedmá kapitola je pravděpodobně nejnámějším úsekem Matoušova evangelia. Kázání na hoře je však jedním z nejméně pochopených a nejčastěji chybně vykládaných poselství Pána Ježíše.

Někteří ho vykládají jako Boží plán spasení. Stačí žít v souladu s uvedeným učením a člověk se dostane do nebe.

Jiní ho vidí jako dokonalý plán pro mír na zemi, protože kdyby vládci světa přijali toto poselství, byl by mír na světě zaručen.

Další zastávají názor, že se tato pasáž - jelikož Matouš je Evangelium království - netýká křesťanů dnešní doby, ale platí pouze pro ostatky Izraele, který bude spasen v posledních dnech.

Ve skutečnosti toto kázání věnoval Pán Ježíš svým učedníkům, které povolal do služby, a platí stejně tak pro nás, kteří jsme z Boží milosti uvěřili a snažíme se pro něj žít a následovat Ho v našem každodenním životě.

Musíme pochopit, že do nebe se nikdo nemůže dostat na základě snahy žít v souladu s tímto učením, podobně jako se tam nedostaneme na základě snahy dodržovat desatero přikázání. Písmo jasně učí, že každý z nás zhřešil a postrádá Boží slávu. Naše spasení je cele dílem milosti skrze víru v Pána Ježíše a oběť, kterou za nás položil na Kalvárii. A proto nyní každý, kdo byl v Kristu učiněn novým stvořením (2 Kor 5:17), může žít odlišným životem než svět kolem nás. John Stott za klíčový verš tohoto kázání pokládá osmý verš šesté kapitoly, který říká: **"Nebudte proto jako oni, vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než jej poprosíte."**

Jako křesťané bychom neměli být jako lidé ve světě kolem nás. My jako následovníci Krista jsme jedineční a tyto tři kapitoly nám ukazují, jakým způsobem.

Blahoslavenství je série výroků, které otevírají toto kázání. Každý z nich má

formu "blahoslavení lidé v určitém stavu, protože takoví nakonec okusí určitého výsledku." Výraz "blahoslavení" pochází z řeckého "**makarios**". Nemá nic společného s pobožností, ale vyvolává představu hlubokého prožívání blaženosti. Některé novější překlady užívají slovo "**šťastní**", ale tento výraz nevystihuje plně jeho význam, protože "makarios" vyjadřuje mnohem více než pouhé prožívání pomíjivého štěstí. "**Radostní**" by mohl být poněkud lepším překladem, ale ani tento nezachycuje skutečný smysl. Řecký výraz vystihuje stav člověka, jehož vnitřní život je uspořádaný správným způsobem a odhaluje, co je v životě opravdu důležité, a v důsledku toho prožívá hluboké vědomí blaženosti.

Ježíšova slova zde jsou v ostrém rozporu se světským pohledem, když říká, že blahoslavení jsou ti, kdo jsou chudí duchem, ti, kdo pláčou, kdo nevracejí ránu nebo ti, kdo hladovějí. V očích světa jsou takoví lidé slabí, nemohoucí a nikdo s nimi nepočítá. Ovšem jinak je tomu v Božích očích!

Blahoslavení chudí duchem (nebo: v duchu) (v.3).

Postoj, kdy je člověk schopen otevřeně hovořit o svém krachu, o svých bolestech a ztrátách, kdy si uvědomuje, že svět není takový, jaký by měl být, se ve světě nevyplácí.

Když se o někom řekne, že je chudý, máme tendenci si představit někoho, kdo neoplývá světskými statky. Ale chudoba je otázkou srovnání. Asi si budeme připadat chudí v porovnání s člověkem, který má velký dům a drahé auto, ale ve srovnání se Súdánцем umírajícím hladu jsme boháči.

Ježíš nás vyzývá k tomu, aby měřítkem našeho života byl Jeho život. Toho nedosáhneme porovnáváním svého života se životy ostatních křesťanů, kdybychom si mohli říct, no jistě, já znám Biblii mnohem lépe než tamten a chodím častěji na shromáždění než tamta. Taková porovnávání jsou nesmyslná. Ovšem pokud změříme svůj

život životem Pána Ježíše, to je jiná! Pán Ježíš Kristus žil takovým způsobem, aby se zalíbil svému Otci, a správné byly nejenom všechny Jeho činy, ale také vnitřní pohnutky. Žil v dokonalém obecenství se svým Otcem a s Duchem svatým.

V porovnání s Jeho životem je ten náš opravdu chudý. Když se podíváme na Krista, vidíme, jací jsme žebráci. Co se týče duchovnosti, jsme skutečně chudí duchem.

Tuto pravdu nemůžeme nijak obejít ve chvíli, kdy přijmeme Krista, staneme se Božími dětmi a uvědomíme si, že bez Pána nemůžeme udělat vůbec nic. Ale v jednomyslnosti s ním se stáváme dědici a Kristovi spoludědici, a tedy naše je Království nebeské. Druhé blahoslavenství navazuje na první.

Blahoslavení plačící (v.4).

Pokládát pláč za blaženost je tvrzení, které odporuje samo sobě jen zdánlivě. Pokud pláčeme pro chudobu duchem, začneme poznávat sami sebe. Teprve až začneme naříkat a bédovat nad tím, co se z nás stalo, proč jsme duchovně tak nepotřební, nalezneme blaženost.

Pokud necháme na svůj život působit bolest jiných zlomených lidí, pokud nás tíží hřích, který je kolem nás, tak se přidáme k těm, kdo pláčou a budou potěšeni. Za třetí Pán Ježíš řekl:

Blahoslavení tiší (v.5). Tichost není slabost! Tichý člověk není ten, kdo se naježí a hlasitě uplatňuje svá práva, ani ten, kdo okamžitě reaguje dotčeně. Ježíš říká, že to je člověk, který dobře rozumí životu a který si uvědomil, že je skutečně chudý duchem, a pláče pro své hříchy, člověk, který pozná nutnost nápravy a podřídí se vládě Ducha svatého ve svém životě. Takoví lidé se naučí sebezapření a nebudou bojovat o každý centimetr svého území, a proto dostanou za dědictví zemi! Duchovně tichý člověk jednoduše spočine v Pánu a bude věřit, že ho Pán povede a ochrání. Mojžíš byl tichý, a tak si někteří mysleli, že oni ví lépe, co dělat a proto zpochybňovali jeho roli vůdce. Mojžíš

přenechal vedení svému Pánu a Bohu, a ten s těmito lidmi naložil hrůzyplným způsobem (Nu 16). Kéž bychom také my mohli Pánu takto důvěřovat, abychom žili svůj život v tichosti! V šestém verši Pán Ježíš říká:

Blahoslavení ti, kdo hladovějí a žízni po spravedlnosti.

Když se věnujeme tělesné aktivitě, spalujeme energii a následkem toho dostaneme hlad. Byli jsme stvořeni tak, že spotřebovanou energii doplňujeme jídlem. Hlad je znakem našeho zdraví. Stejně tak energie využitá k duchovním činnostem povede k hladu po dalších duchovních zkušenostech. Budeme hladovět a žíznit po spravedlnosti, po větším poznání Boha, Jeho plánu a Jeho slova.

Je smutné, že v dnešní době se po tělesné stránce mnozí snaží uspokojit svůj hlad jídlem, které může být chutné, ale není zdravé a v konečném důsledku jim škodí. A také je smutné, že křesťané tak často po duchovní stránce plní touhy své duše nekvalitní potravou, krmí se lidskou snahou, opájí se chválou ostatních a už více nehladoví ani nežízni po Božích věcech.

Každý z nás za sebou v průběhu svého každodenního života zanechává stopu. Ať už si toho jsme či nejsme vědomi, v lidech, s nimiž přijdeme do styku, zanecháváme určitý dojem. Jaká stopa tu asi po mně či po vás zůstane, jaký dojem děláme na ty, kdo nás vidí a každodenně sledují naše chování? Kéž bychom se mohli držet Kázání na hoře a zachovávat učení, které nám zde Pán Ježíš předává. Pak bychom žili takový život, který za to stojí, a mezi lidmi, s nimiž se každý den setkáváme, bychom zanechávali dobrou stopu. S tím souvisí další tři výroky uvedené ve verších 7-9, které jsou nepopulární, protože se liší od světských norem.

Pán Ježíš řekl:

Blahoslavení milosrdní, zatímco svět oslavuje lidi bezohledné, tvrdé a agresivní, kteří vědí, co chtějí a nezaštaví se před ničím.

Pán Ježíš řekl:

Blahoslavení čistého srdce, zatímco svět oslavuje pokrytce, lháře a ty, co umí ze všeho vybruslit. To jsou "hrdinové" v očích dnešního světa.

Pán Ježíš řekl:

Blahoslavení ti, kdo působí pokoj, zatímco svět oslavuje vítěze. Svět nechce kompromisy, mírové dohody, ale spíše boj až do konce a jasného konečného vítěze.

Ale lidé milosrdní, lidé čistého srdce a ti, kdo působí pokoj budou ti, na které se nezapomíná, nejen v průběhu roku či dvou, ale po celou věčnost. Jsou to lidé milosrdní, lidé čistého srdce a ti, kdo působí pokoj, kteří vyzývají tento svět. To jsou lidé, kteří odhalili, pro co má skutečně význam žít.

Verš sedmý říká:

Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.

Jim bude ukázána Boží milost, budou si den co den uvědomovat Boží přítomnost a budou naplnění Jeho milostí.

Verš osmý:

Blahoslavení ti, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni Božími syny.

Ti, kdo působí pokoj, mají svou identitu založenou na samotném Bohu. Každý z nás v určitém okamžiku objeví, kým je, tak, že nejdříve pozná, kdo jsou jeho rodiče. To je velmi důležité pro adoptované děti, které v dospělosti často touží po tom, aby poznali, kdo byli jejich vlastní rodiče.

Ti, kdo působí pokoj, zjistí, že jejich Otcem je Bůh, jejich identita je v NĚm a od ostatních je odlišuje to, že Bůh je středem jejich života.

Na první pohled se zdá, že tyto výroky říkají, že pokud se budeme chovat určitým způsobem, Bůh nám odpoví. To znamená, jestliže budeme dělat vše proto, abychom byli milosrdní, Bůh bude zaznamenávat náš výkon, a pokud prokážeme dostatečně své milosrdenství, Bůh k nám bude milosrdný. Ale to není to, co Ježíš říká.

On spíše popisuje ty, kdo se nacházejí v procesu proměny, kterou započal a Sám ji dokoná. Je zde někdo, kdo už zjistil, že Bůh má o něj zájem a investuje do něj, a nechává se proměňovat. Tato samotná změna mu umožňuje ještě více poznávat Boží péči i Jeho investice ve svém životě.

Člověk může projevat milosrdenství jedině proto, že sám obdržel Boží milost a Bůh mu připravil dobré skutky. Proto je opravdu možné vidět někoho, kdo je laskavý i k nepřijemným a zraněným lidem. O takových lidech lze říci: Tak tohle je člověk, který zná Boha. A nyní se podíváme na tyto výroky podrobněji:

Blahoslavení milosrdní. V Písmu má milosrdenství vždy nějakou souvislost s jistým utrpením. Milosrdenství je prokazováno trpícím, ubohým a ztraceným. Takové situace jsou pro naši přirozenost nepříteli přitažlivé. Není přirozené chtít s někým sdílet boje a bolesti, mnohem raději před něčím takovým utíkáme.

Ale pro ty, kdo přestali utíkat před bolestmi života, padli na kolena a požádali Boha, aby zakročil a vyplnil jejich potřebu, a poté obdrželi milost, je přirozené obrátit se k někomu, kdo potřebuje pomoc, a nabídnout mu, co sami od Boha dostali.

Pán Ježíš mluvil o dvou mužích, kteří se přišli modlit do chrámu. Jeden z nich, farizeus, byl tak samolibý, že vyprávěl Bohu o tom, jak je dobrý. Ten druhý, celník, padl na kolena a zvolal, jaký je ubohý hříšník, a prosil Boha o milost. Z nějakého důvodu měl dostatek naděje v Boží milost. A Ježíš řekl, že domů odešel ospravedlněný.

Když Pán Ježíš řekl, že milosrdní jsou blahoslavení, mluvil o člověku, který okusil něco z Boží milosti a sdílí ji s ostatními, kteří jsou v nouzi.

Vdova ze Sarepty měla jen trochu oleje a trochu mouky a bylo jí řečeno, aby nejdříve uvařila pro Božího služebníka Eliáše, a když tak činila každý den, měla dostatek ona i její syn.

Na světě je mnoho trpících lidí, kteří potřebují lásku a péči, a ti z nás, kdo ve svém životě poznali Boží milost, mohou být milosrdní. Tak okusíme ještě více milosti.

Blahoslavení čistého srdce. Být čistého srdce znamená stát se veskrze čestným člověkem. Člověkem, který se stejně chová v soukromí i na veřejnosti, který odráží Boží slávu nejen na povrchu, ale přímo ve svém životě. Když si přečteme Mat 23:27, kde Pán Ježíš říká: "**Běda vám, učitelé Písma a farizeové, pokrytci, protože se podobáte obilným hrobům, které se zvenčí zdají pěknými, ale uvnitř jsou plné kostí mrtvých a veškeré nečistoty**", vidíme, že takoví lidé čistého srdce nejsou.

Být čistého srdce znamená toužit po jediném, spatřit Boha. Lidé čistého srdce spatřují Boha v historii, ve hvězdách a měsíci a ve všech divech přírody, spatřují Boha, když vidí v parku starce s malým vnukem držícím ho za ruku. Kdekoli jsou, nemohou jinak než vidět Boha.

Pokud horlíme pro Pána Ježíše, pokud Ho milujeme a toužíme Ho spatřovat, ať jsme kdekoli, naše srdce se stane čistým. 1. Kor 13 nám říká, že jednoho dne bude závoj odstraněn a my uvidíme Pána tvář v tvář. A mezitím, ačkoli náš pohled je nejasný, když se na Něj soustředíme, můžeme být očištěováni Jeho Duchem a jednoho dne uvidíme Boha!

Blahoslavení ti, kdo působí pokoj, ti mohou jít kamkoli na světě a vědět, kdo jsou. Netrpí krizí identity, vědí, kdo jsou a komu patří. Plná jistota poznání Boha jako Otce jim dává sílu působit pokoj. Žijí v jedinečném vztahu, do kterého byli přivedeni Jeho milostí a skrze Jeho lásku. 1 Janova 3:1 říká:

♦ *Pohledte, jakou lásku nám Otec dal, abychom byli nazváni dětmi Božími, a také jimi jsme.*

A všichni takoví lidé budou toužit po tom, aby působili pokoj. Všimněte si, že Ježíš nemluví o těch, kdo působí při-

měř. Příměří vyžaduje kompromis, ústupek dvou protivících se stran, ale pokoj přináší odpověď na rozbroje.

Pokoj přináší poselství lásky, naděje, smíření umožněné Kristovým křížem. Jako Boží děti máme ty i já poselství pokoje pro milióny ztrápených v tomto neklidném světě, máme tu nejdůležitější zprávu, kterou svět potřebuje slyšet, a čím více o ní vyprávíme, tím více působíme pokoj. Když toužíme přivést ostatní k pokoji, který jsme našli v Kristu, a čím více se o to snažíme, tím jsme blíže našemu nebeskému Otci a tím bude bohatší naše vnitřní zkušenost s Pánem.

Milosrdenství, čistota, pokoj. Kéž nám Pán dá, abychom každým dnem žili takovým životem, v němž budeme okoušet milost a mohli být známi jako Boží děti, abychom žili v radostném očekávání, kdy uvidíme Pána tvář v tvář.

- *Konference HCJB v Říčanech -
Brian Cooke*

VZTAHY nejbolavější území

2. pokračování: Děti a dospělí

Tři skini potkali po setmění na ulici staršího pána a hned si rozdělili úlohy: jeden muže kopl, druhý ho uhodil do tváře, třetí ho urážel slovy.

Třináctileté děti zkouší drogy.

Patnáctiletí chlapci se chlubí svými sexuálními zkušenostmi.

To všechno se neděje v daleké Americe, ale přímo u nás, na našich sídlišťích i ve vsích.

Situace mezi mladými lidmi svádí k tomu, aby si starší generace povzdýchla: "Tohle za nás nebylo. Kde se všechna ta hrůza v těch mladých bere? Potřebovali by dlouhý bič a malý dvůr..." atd.

Jak se dívá na zvrhlou mládež Pán Ježíš?

Někdy se to může zdát až nepochopitelné, ale Ježíš ji miluje. U každé

generace malých capartů stál a volal:

♦ *Nechte děti přicházet ke mně a nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží. (Lukáš 18,16)*.

A téměř každý capart, který se v naší zemi za posledních třicet let narodil, měl v minulosti a má i dnes po svém boku nějakého "chytrého" dospělého, který křičí: Nepleťte dětem Bohem hlavu!

Ano, ať chceme nebo nechceme, ať se nám to líbí nebo nelíbí, za stav mladé generace zodpovídáme my dospělí.

Čím to způsobujeme?

Nebudete tomu věřit, ale v první řadě svou hněvivostí. Hněv, nervozita a reptání je tak častým jevem našeho života, že děti vnímají naši hněvivost jako přirozený prvek. Je-li tatínek neustále naštvaný, synek musí být také naštvaný, vždyť se chce otci podobat. Když si babička od rána do večera stěžuje, dítě si musí také rozčilleně stěžovat, vždyť babičku má rádo. Jestliže rodiče na sebe běžně mluví zvýšeným tónem, dítě to pokládá za naprosto přirozený prvek komunikace.

V málokteré zemi jsou lidé tak permanentně nabrablaní, jako jsme my Češi. Ano, možná máme k hněvu důvod, ale Boží slovo říká jasně, že neukončený hněv je hřích, který dává místo ďáblu. (Ef. 4,26-27) Pokud jako rodiče každý den neučiníme pokání ze svého hněvivého vzrušení, kterému jsme dali průchod před dítětem, a pokud dítě tohle pokání nemá možnost vidět a s námi prožít (když už s námi muselo prožívat náš hněv), potom naše hněvivost, naštvanost, stěžování si a hrubost se stávají pro dítě přirozenou reakcí, kterou denně také praktikuje. Neodpuštěný hněv otevírá cestu ďáblu a hněvivé jednání, jako příklad pro děti, je vlastně návod, jak se ďáblu otevřít.

Pravda je, že k hněvivému jednání máme sklon všichni, a je to právě jednání v hněvu, které má moc zabít lidskou duši i tělo.

Druhý důvod, proč naše mládež tak hluboce klesá, jsou prázdné domovy -

silná zaměstnanost rodičů. O téhle věci jsem hodně psala a mluvila již za minulého režimu, ale svoboda nám vůbec nepomohla k tomu, abychom pochopili, jak je zrůdné, když rodiče mají na děti čas jen chvíličky večer. Statisíce českých dětí od osmi let nahoru jsou denně od dvanácti hodin nejméně do pěti navečer bezprizorné. Více méně se poflakuji v bytech nebo někde jinde. Víte, co se za tu dobu dá nadělat hloupostí, odsledovat pornofilmů, vykouřit cigaret a marjánky, z nudy zničit, co se zničit dá?

Ano, někteří rodiče doufají, že když dětem zaplatí klavír, tenis, angličtinu, posilovnu a nakonec i tu diskotéku, jsou z obliga. Děti se přece zabaví a to stačí. Je to jistě lepší než nic, ale vztah to nevybuduje. Děti nepotřebují ke svému životu se jen zabavit. Děti potřebují vztah s otcem i matkou. A vztah se dá koupit jedině za čas, který tomu druhému věnuji.

Když jsem se snažila nás obhajovat před Pánem, že máme málo peněz, a proto musí muži i ženy od rána do večera pracovat, dostala jsem tuto odpověď: "A budete mít ještě méně. Protože nehledáte mé království a jeho spravedlnost, nebudete mít nikdy zapotřeno všechno, co potřebujete. Naopak, přijde zloděj a všechno vám ukradne. Nejen vaše peněženky, to je to nejmenší. On vám ukradne děti." Pokud se modlím za tuto zem a na srdce mi přijdou děti a já se dokážu ztišit před Bohem, abych slyšela hlas Ducha svatého, je Pán vždycky velmi vážný a přísný.

♦ *Kdo přijme jediné takové dítě ve jménu mém, přijímá mne. A kdo by svedl k hříchu jednoho z těchto maličkých, kteří ve mně věří, pro toho by bylo lépe, aby mu pověsili na krk mlýnský kámen a potopili ho do mořské hlubiny. Běda světu, že svádí k hříchu. Svody sice nutně přicházejí, ale běda tomu, skrze koho přijdou.*

(Mt 18,5-6)

Bratře, sestro, věříš Božímu slovu? Věříš, že tohle myslel Pán Ježíš vážně?

Naše děti mají všechno. Videá, počítače, hifi-věže, vysoké kapesné, hamburgery. Jen nás nemají. A k čemu to je? Právě přes všechna tato drahá zařízení mohou přijít ta nejnebezpečnější pokušení, když není v blízkosti otec nebo matka, kteří dají pozor, co děti skrze techniku provozují.

♦ *Hleďte Hospodina, všichni pokorní země, kdo jednáte podle jeho práva. Hleďte spravedlnost, hleďte pokoru, snad se skryjete v den Hospodina hněvu (Sof. 2,3)*

Děti se potřebují opírat o příklad rodičů. To je dostačující. Příklad rodičů je zabezpečí na celý život. Jsou-li rodiče bohobojní, stanou se i děti bohobojné. Jsou-li rodiče svévolníci spoléhající na svou chytrost, děti začnou být vychytalé. Nestěžujme si na děti. Sklízíme, co jsme zaseli. Víím, že říkám velmi bolestné věty, ale nemohu jinak. V sázce je příliš mnoho - život příští generace.

My křesťané přispíváme ke špatnému vlivu na mladou generaci hlavně neposvěceným životem. Ano, ať to zní sebearchaičtěji, my věřící lidé jsme povinni žít svatý život v bázni Boží. Ježíš žil na zemi takový život a kdo říká, že v Ježíši zůstává, musí žít tak, jak žil on (1.J 2,6). Je to jedno z těch mála biblických "musíte". Musíte se znovu zrodit (J 3,7) a musíte žít jako on (1. J 2,6). Máme se zdržet jakékoliv necudnosti, chamtivosti, zlého jazyka, pomluv, dvojsmyslných řečí a všeho, co odporuje skutečnosti, že JSEM UKŘIŽOVÁN S KRISTEM.

♦ *Nežiju už já, ale žije ve mně Kristus. A ten život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mě zamiloval a sám sebe vydal za mě. (Gal 2,20)*

To, co mladou generaci nejvíc odpuzuje, je náboženská přetvářka.

Co na nás děti napodobují? Všechno. Buď my se podobáme Kristu, a pak oni v nás napodobují Krista. Nebo se podobáme Kristovu úhlavnímu nepříteli,

a potom mladí napodobují Ježíšova nepřítel v nás. Je to drsné, ale je to tak. Máme volbu pouze mezi dvěma pány. Buď sloužíme Bohu a naším Pánem je Ježíš Kristus, nebo sloužíme světu, a pak je naším pánem satan. Nic mezi tím neexistuje. A současná mládež je toho skutečně dokonalým obrazem.

Uděláme-li takového zhodnocení skutečnosti, není to vůbec nic radostného. Jak spásné je ale ujištění apoštola Pavla, že

♦ *kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost, aby tak jako vládl hřích a přinášel smrt, vládla ospravedlněním milost a přinášela věčný život skrze Ježíše Krista, našeho Pána. (Římanům 5,20-21)*

Bratři a sestry, byla bych šťastná, kdyby tyhle články způsobily, že my - střední a starší generace - se semkneme a začneme úpět k Bohu, činit opravdové oddělení od způsobů světa a ve víře očekávat na Boží zaslíbení milosti pro českou zemi. Protože nic jiného než milost Boží nám nepomůže. Milost, která se projeví v nás natolik, že Kristova nevěsta zazáří jako světlo nad tmou, a milost, která vyhledá a spasí, co bylo zahynulo.

Vztahy v církvi

Nedávno mi řekla sousedka: "Uvěřila jsem v Ježíše a modlím se k němu, ale do žádné církve nechci. Jednak nevím, která je ta pravá, jednak jsem ráda, že jsem vypadla z KSČ a už nevlezu do žádné organizace, kde mě bude zase někdo kontrolovat a mluvit mi do života."

Musím se přiznat, že jsem zalapala po dechu nad touto zvláštní definicí církve. A popravdě řečeno, jsem musela přemýšlet, co vedlo tuto ženu ke srovnání dnešních sborů s KSČ.

Nejsem teolog a vůbec si netroufám vysvětlovat, jak fungovala prvotní církev. Všichni to v Novém zákoně máme možnost číst, většina z nás nad tím žasne a také většina z nás tušíme, že naše církve, sbory, farnosti nebo jaká

jména tomu dáváme, mají do prvotní církve daleko.

Nicméně mým povoláním od Pána je povzbuzovat zkroutěná srdce (to jest lidí zraněné ze vztahů) a já jsem za dobu svého spasení zažila tolik lidí těžce zraněných ze vztahů v církvích (všech), že se za tuhle věc musím modlit a musím hledat odpověď. Církve, která funguje jako průtokový kanál, totiž že se tu na jednu stranu Boží mimina rodí za potlesku všech přítomných, ale za dva, tři roky titíž lidé zranění, s pláčem nebo hněvem odcházejí, nebude určitě obraz Ježíšovy nevěsty. Spíš mi připomíná paralelu s rodinou, kde děti plné bolesti a vzpoury utíkají z domu. Posledně jsme si řekli, že za tragédií dětí vždycky více či méně mohou rodiče. Kdo může za tragédií lidí odcházejících z církve?

Všechny naše církve - katolická i protestantské - fungují na základě pastýřů a ovcí. Nejsm si jistá, jestli tohle není starozákonní model a jestli Pán Ježíš nechtěl něco úplně jiného. Mnohé verše o všeobecném kněžství o tom svědčí, ale co naplat, současné české křesťanství funguje takto.

Je nějaký lék, prevence, způsob, kterým je možno co nejvíc zabránit bolestným zraněním v církvích? Lékem proti bolesti rodiny je láska, vzájemné pěstování vztahů, úcta mezi manželi a potom mezi rodiči a dětmi, což se šíří i do širého příbuzenstva.

Jak se tohle projevívá v církvi? Co to je láska, pěstování vztahů a úcty ve společenství, kde je nás padesát, dvě stě nebo pět set a vídáme se spolu dohromady jednou nebo několikrát týdně? Pomohou automaticky skupinky? Zažila jsem nádherné skupinky a také jsem zažila pěkně nudné skupinky.

My, lidé postkomunistické éry, potřebujeme pochopit, že Ježíš nepřišel kvůli kolektivu. Jeho zájímá člověk, hříšník, který se sklonil. Ten, co stojí vzadu, bije se v prsa a říká: "Pane, odpusť mi, zhřešil jsem proti tobě."

♦ **Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a učte se, co to je: "Milosrdenství chci a ne obětí."**
Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky. (Mt 9,12-13)

Bojím se, že je cosi v nás, co nás nutí budovat církve, skupiny, společenství. Ale Ježíš řekl: číňte mi učedníky. Činit učedníka znamená vychovat dítě v dospělého člověka. Budovat sbor je vytvořit organizaci.

Pán Ježíš nemá vůbec žádný zájem o naše organizace, on se zajímá o lidi, on se neobtěhoval za slavnou vizi velké světové křesťanské církve, on se obětoval za člověka. Jeho království funguje skrze jednotlivé lidi, ne skrze dav.

To hlavní, co potřebuje každý křesťan, je hluboký osobní vztah s Ježíšem. Máš-li tento vztah, potom i kdyby tě všichni odvrhli, ano i kdyby tvá vlastní matka tě opustila, on tě nikdy neopustí a nikdy se tě nezefekne. Vztah s naším drahým Pánem Ježíšem je něco tak úžasného, že o tom budeme mluvit samostatně.

Ale co ta církev? Funguje-li na základě pastýřů a ovcí, potom víme podle Božího slova přesně, jak vypadá dobrý pastýř, špatný pastýř, a co mají dělat ovce.

Pán Ježíš o sobě říká:

♦ **Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce. Ten, kdo není pastýř, kdo pracuje jen za mzdu a ovce nejsou jeho vlastní, opouští je a utíká, když vidí, že se blíží vlk. A vlk ovce trhá a rozhání. Tomu, kdo je najat za mzdu, na nich nezáleží.**

(Jan 10,11-13)

Jedenáctá kapitola proroka Zachariáše mluví o tomtéž. Dobrý pastýř Bůh říká:

♦ **Pásl jsem tedy ovce určené k zabití, totiž ty nejujištěnější ze stáda. Vzal jsem si dvě hole, jednu jsem nazval Vlídlost a druhou Pouto a pásl jsem ovce.**
(Zachariáš 11,7)

Naproti tomu je tu obraz špatného pastýře:

◆ ...neboť dám povstat v zemi pošetilému pastýři, jenž zahnané nevyhledá, nebude pátrat po ztraceném, polámanou nebude léčit, o vyčerpanou se nepostará. Bude se krmit masem těch nejučtějších, strhne jim paznehty. Běda pastýři ničemnému, který opouští stádo! Meč proti jeho paži a proti jeho pravému oku! Paže ať mu nadobro uschne a pravé oko úplně vyhasne. (Zach 11,15-17)

Neodvažuji si k tomu přidat nic ze svého komentáře. Boží slovo je tak silné a jasné, že se mi tají dech v bázni před Hospodinem a jsem šťastná, že jako žena nejsem povolána k pastýřství.

Ale co my ovce? Má nám být nesmírnou úlevou, že Pánu Ježíši jde vždycky nejvíc o ty slabé, utištěné, zahnané a polámané. Ale jsme jenom ovce, které musí pastýř-člověk vodit v houfu? Tomuhle právě nevěřím. My všichni, kdo jsme přijali Pána Ježíše za svého Spasitele a přijali jsme dar Ducha svatého, jsme královské kněžstvo, lid dobytý a vykoupený Ježíšovou krví. Na všech nás má být Duch panovníka Hospodina. My obyčejní neneseme odpovědnost za celé stádo, ale neseme určitou bratrskou odpovědnost za konkrétní jiné ovce, které právě nám Duch svatý osobně svěřuje. A v těchto případech máme těšit malomyslné, ujímat se slabých, sytit hladové, oblékat nahé, navštěvovat nemocné a vězně, zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvazovat rány zkroušeného srdce a se všemi mít trpělivost.

Pokud bratr nebo sestra má nouzi a my máme z čeho pomoci, ale řekneme "Měj víru, Bůh ti dá, buď s Bohem!" a nepomůžeme, potom podle Jakuba 2,6 je naše víra mrtvá.

Takže na jednu stranu žijeme v církvi, kde uznáváme pastýře a máme si ho vážit. Na druhé straně však nás pastýřství našich duchovních vůdců nezabavuje všeobecného kněžství, kde i my, nepastýři, podle vzoru Pána Ježíše sloužíme, jako bychom pastýři byli.

Skutečným pastýřům říká Boží slovo:

◆ **Starejte se jako pastýři o Boží stáde u vás, ne z donucení, ale dobrovolně, jak to Bůh žádá, ne z nízké zjištnosti, ale s horlivou ochotou, ne jako páni nad těmi, kdo jsou vám svěřeni, ale buďte jim příkladem. Když pak se ukáže jim nejvyšší pastýř, dostane se vám nevadnoucího vavřínu slávy.**
(1Pt 5,2-4)

Jako žena, které se svěřuje spousta lidí, musím něco říci vám, drazí pastýři. I kdybyste vytvořili dokonalou strukturu v církvi, i kdybyste zorganizovali ty nejlepší domácí skupiny a na místa vedoucích skupin postavili služebníky jako byl Filip nebo Štěpán, věřte, že v životě vašich oveček mohou přijít tak těžké časy, že budou potřebovat mluvit s vámi, a nikdo jiný než člověk to nenahradí. Běda pak pastýři, který takovou ovečku přeslechne, odežene, nebo nevyhledá.

Na druhou stranu nám ovečkám musím říci, že v době, kdy vůbec neumíme žít semknuté vztahy, vzájemně si odpouštět, milovat se za všech okolností, nést břemena jedni druhých, jsme sobečtí, chamtiví a neposloucháme zkušenosti starších, je velmi těžké být pastýřem. Mnoho pastýřů klopýtně právě na tom, že nedostatek naší přirozené úcty zdola si začne podvědomě vynucovat autoritářstvím, které se může zvrhnout až v malé diktátorství. Ale vždycky v každé církvi toto jsou spojené nádoby, protože všichni jsme znovuzrozeni, všichni máme Ducha svatého, všichni máme jedno Písmo a všichni v zásadě víme, co máme dělat.

Kdo z vás chce být prvním, staň se služebníkem všech. Svého bratra měj za přednějšího sama sebe. Co nechceš, aby ti jiní činili, nečiň ty jim.

Pán Ježíš si přijde pro nevěstu, pro ovečky, pro pšeničí. Odvrhne nevěstku, kozly a koukol. Buď pšeničí.

- Marika Frydrychová -
dokončení přístě

NACHÁZÍ SE CÍRKEV V KRIZI ?

Společnost, v níž žijeme, prodělala v nedávné době velké změny. Nejedná se jen o změny politické a společenské, ale i o změny duchovní. Také církev prodělala mnoho změn. Leckdy jsou k dobrému, někdy spíš ke škodě. Velmi často se sbory a církve změnám zuby nehty brání. Vzniká tak napětí mezi těmi, kdo změny žádají, a těmi, kdo tvrdošijně obhajují staré pořádky. Církev se tak dostává do krize. Zamysleme se nad ní z několika úhlů pohledu:

Především se třeba si uvědomit, co je vlastně církev? Je to společenství věřících, lidí, kteří byli Kristem přijati a znovuzrodili se z Ducha. Tito věřící, znovuzrození lidé tvoří dohromady církev. Z biblického pohledu církev totiž není tvořena denominacemi a hnutími, ale jednotlivci, kteří navázali prostřednictvím Ježíše Krista osobní vztah k Bohu. Tito jednotlivci tvoří místní společenství věřících - sbory. Že se dělí podle svých pohledů na určité historické a biblické otázky na katolíky, pravoslavné, evangelíky či baptisty, to je fakt, který je třeba respektovat, ale který by neměl zastřít biblický pohled na církev jako na společenství Kristových následovníků bez rozdílu náboženských kořenů, pohlaví, ras, vzdělání a sociálního postavení.

Vnímáme tak ale církev i my? Obávám se, že málokdy. Především my jsme ve svých pohledech zcela v zajetí denominačního pojetí. Církev se podle nás skládá z různých denominací. Zde vzniká problém hned zpočátku: co když do nějaké denominace patří lidé, kteří Krista nikdy osobně nepoznali, lidé neobrácení? Je to ještě církev? Tato otázka má své kořeny v teologii - záleží na tom, jak kdo církev bere. Někdo bere církev jako společenství těch, kteří byli jako děti do církve pokřtěni. Potom teoreticky tito neobrácení lidé do církve patří. Každý biblicky orientovaný člověk

ale ví, že bez osobního vztahu s Bohem není člověk křesťanem, nemůže tedy patřit do církve Kristovy. Denominační problém tedy s sebou nese především otázku křesťanské totožnosti: jsem, či nejsem Kristův?

Druhý problém denominačního pojetí církve je v dělení na "my" a "oni". Jsou naše sbory a farnosti a jejich sbory a farnosti. Bible ale zná pouze Kristovy sbory. Ono "naše" sbory není tak nevinné. Nejde jen o vědomí příslušnosti k něčemu, do čeho "oni" nepatří, ale jde i o postoj, že to "naše" je to nejlepší a jediné správné. Tak se snadno stane, že v "našich" sborech přestaneme mít na prvním místě zájem o Boží nároky a začneme sbory budovat podle toho, jak se nám vidí nejlépe. Do církve se tak dostává člověčina. Je-li ve středu zájmu církve člověk, dělá se vše pro to, aby byly uspokojeny jeho potřeby. Na prvním místě jsou to potřeby náboženské. Lidé naprosto přirozeně touží po náboženství. Náboženství není vztah s Bohem, jsou to projevy, které pod záminkou služby Bohu vyvyšují lidské konání, lidské zásluhy. Uvedme příklad: Modlitba může být projevem hlubokého a niterného vztahu s Bohem, ale může být i náboženským úkonem sloužícím pouze k uspokojení lidské pýchy. Vzpomeňme na modlitby farizeů, které kritizuje Pán Ježíš - jejich cílem bylo lidské uznání, dosažení větší popularity a možná také snaha získat si Boží přízeň.

Dostane-li se do centra pozornosti v církvi člověk, přizpůsobuje se jeho vkusu průběh bohoslužeb. Bohoslužby pak probíhají podle toho, co se líbí většině, aniž se příliš bere v úvahu, co k tomu říká Bible.

Člověk se svými zájmy ovlivňuje i život a zaměření toho kterého společenství. Křesťanům hrozí jedno velké nebezpečí. Skutečnost, že uvěřili, je do jisté míry vyčlenila z běžné společnosti. Zvláště v dřívějších dobách to křesťanům dávala socialistická společnost velmi důrazně najevo. "Mějte si svou víru, ale realizujte se ve svých kostelích

a modlitebnách a neovlivňujte své okolí." A tak se křesťané zaměřili především na sebe, své bohoslužby a své aktivity a přestali konat to, čím je pověřil jejich Pán: hlásat lidem evangelium. Důsledek je katastrofální: mnohé sbory vymírají a zanikají. Jak církev reaguje? Asi bychom čekali pokání, prosbu o odpuštění, že jsme Boží zájmy nehájili, že jsme ignorovali Boží příkazy. Čekali bychom prosby o oživení, prosby o nové vyslání. A také aktivitu - ten zbytek věřících by měl začít znovu zjišťovat, co je vlastně předmětem víry, co je evangelium a hlavně - jak je říci dnešnímu člověku? A pak by měla logicky přijít nová misijní vlna. Místo toho sledujeme alibistické obhajování toho, že to děláme dobře, že jsme to vždy dělali dobře, že je to vlastně dobře, že je nás málo, že důležitá je kvalita, ne kvantita - a protože tou kvalitou jsme my, my věrní, poslušní a pokorní, je církev v naší zemi tou nejkvalitnější a nejkrásnější církví na celém světě. Že vymírá? Že v ní chybí mladí lidé? Že neumí odpovědět na otázky dnešní doby? Že je studená a strnulá? Ó, to nejen že není žádná chyba, ale naopak je to důkaz její pravosti a naší věrnosti.

Dovolte mi, abych se proti tomu důrazně postavil: NE, tato církev je v krizi. Je to církev líná, nevěrná a pokrytecká. Církev, která černou vydává za bílou, která lže Bohu i sobě. Je to církev vymírající. Žel, velmi často kritizující všechny, kteří cokoli dělají, vylučující kohokoli, kdo přichází s nějakou aktivitou, nebo novou myšlenkou.

"Nechte nás - my chceme svůj klid." Tato slova říkají ti věrní a osvědčení všem, kteří přicházejí s jakýmkoli pohybem a životem. To je příznak hluboké krize. My, lidé, já, člověk, chci svůj klid. Já chci svůj klid a přitom budu Krista chválit, děkovat mu za jeho dílo na kříži, budu kázat o tom, jak musíme být poslušní, jak musíme kráčet za Pánem. Jen se bojím, že v tom případě není už tím pánem Kristus.

- Petr Vaďura -

LIBERALISMUS versus HISTORICKÉ KŘESŤANSTVÍ

Sedm zásadních doktrín, v nichž byli mnozí svedeni

I. Dva pohledy na hřích

Liberalismus: Hřích je důsledkem toho, že člověk není schopen žít tak, aby plně využil všech svých schopností a možností, a to díky své nevědomosti či lhostejnosti. Ovšem jak se vyvíjí, postupně se naučí zbavovat se jha hříchu. Hřích je z velké části způsoben prostředím, a tak je člověku připisována jen nepatrná morální zodpovědnost.

Historické křesťanství: **Hřích je ve své podstatě vzpoura proti Bohu a neposlušnost Jeho zákonů** (Sk 17:30,31). Přinesl s sebou zkázu celého světa (Řím. 3:9-20) a pronikl do všech oblastí společnosti a do všech fází vývoje osobnosti každého jedince (Řím. 1:28; Ef. 2:1-3), a proto člověk sám o sobě není schopen Boha poznat nebo plnit Jeho vůli (Jan 14:6; Ef. 2:12).

II. Dvě cesty ke spasení

Liberalismus: **Spasení lze dosáhnout lidským úsilím a dobrým charakterem.** Pokud člověk žije podle "zlatého pravidla" a snaží se dělat, co může, milostivý Bůh nemůže jinak, než přehlížet jeho chyby a odměnit touhu jednat dobře. A jestli existuje *nějaké potom*, není třeba se obávat.

Historické křesťanství: **Spasení nelze dosáhnout lidským úsilím, ale výhradně Boží milostí** (Ef. 2:8,9; Gal. 2:16). Bůh připravil způsob (Ef. 2:6-10), jak může být člověk zachráněn před trestem (Řím. 6:23; Kol. 2:14,15), mocí hříchu (Kol. 1:13; Gal. 2:20) a nakonec před jeho přítomností (I Jan 3:2; Fp. 3:21). To se děje Božím vyvolením (Jan 15,16), skrze víru v Ježíše Krista a Jeho spasitelné dílo (Ef. 1:7; Zj.1:5).

III. Dva výklady kříže

Liberalismus: **Ježíšova smrt může být vykládána různě**, jako jedna z velkých tragédií historie, kdy jedna

z největších postav světa, člověk, který o hodně předběhl svou dobu, byl neprávem odsouzen k smrti. Také je možné ji pokládat za zjevení či projev veliké Boží lásky k člověku, síly morální integrity, nebo projevené zkaženosti lidského srdce, anebo hořkosti nespoutaného hříchu.

Historické křesťanství: Smrt Ježíše Krista na kříži byla součástí Božího předurčeného plánu (Gal. 4:3-5; Ef. 1:4,5), ve kterém se Boží Syn stal smířením za hřích (I Jan. 2:2; Řím. 3:24) a zaplatil svým vlastním životem trest, který Boží spravedlnost požaduje od každého hříšníka - smrt (II Kor. 5:18-21; I Pt. 2:24). Jen pokud bylo člověku dáno Bohem (Řím. 10,20; Jan 6,44), člověk uzná, přijme a obdrží odpuštění všech hříchů a smíření s Bohem (Sk 4:12).

IV. Dva pohledy na Ježíše Krista

Liberalismus: Ježíš byl dobrý člověk, pravděpodobně nejlepší, jaký kdy žil. Dal nám nádherný příklad, jak máme a můžeme žít, pokud se dostatečně snažíme. Nicméně ačkoli Jeho život byl příkladný a pravděpodobně bez hříchu, byl stejně jako Jeho názory pouze produktem své doby. Většina Jeho učení už tedy nemá praktický význam, natož aby byla pro nás závazná.

Historické křesťanství: Ježíš Kristus je věčný a jednorozený Boží Syn, který je věčný a byl od počátku (Jan 1:1,2; 8:58), přišel na svět nadpřirozeným způsobem, narozením z Panny (Mat 1:20), a přebýval na zemi jako Bůh mezi lidmi. Zjevil na sobě nejen Boží svatost a lásku (Jan 14:9) i možnosti života plně poddaného Bohu (Jan 4:34), ale také zemřel jako Bůh, a znovuvstal svůj lid ve Svůj slavný obraz (II Kor. 5:17,21).

V. Dva přístupy k víře v Krista

Liberalismus: Víra v Ježíše je přijetí "Ježíšových zásad a Jeho učení" jako nejlepšího současného morálního kodexu a jako normy, podle které se ti, co se nazývají Jeho učedníci, snaží řídit svůj život a žít podle ní.

Historické křesťanství: Lidský akt uvěření v Krista je ze svrchované Boží vůle (Řím. 9:15,16), **tehdy hříšník uzná svoji bezmocnost a v pokorné vděčnosti přijme (I Jan 5:12,13) zástupnou oběť Ježíše Krista**. Poté začne žít nový život (Řím. 8:2,5,9,11) v moci Ducha svatého (Gal. 5:16,25; I Jan 3:24) a považuje Boha za Pána a stvořitele svého nového spravedlivého života (Ef. 2:10).

VI. Dva pohledy na Písmo

Liberalismus: Bible je sbírka písemností, která představuje nejlepší lidské úsilí a hledání Boha. Většina už je zastaralá a pro nás bez užitku, nebo dokonce vyloženě škodlivá. Inteligentní člověk si tedy z nich vybírá myšlenky, které považuje za užitečné a které pro něj mají praktickou hodnotu, a snaží se je aplikovat do svého života, jak dovolí příležitost.

Historické křesťanství: Celek Písma obsažený ve Starém a Novém zákoně je bezchybné a směřodonné Boží zjevení pro člověka (II Tim. 3:16, II Pet.1:21), ve kterém Bůh zjevuje sám sebe (Jan 14:9,10; Řím. 1:17), své požadavky na člověka (Mich. 6:8; Řím. 1:16, 17; I Pet. 1:15, 16) a jedinou cestu, jak je možné tyto požadavky splnit, tedy skrze víru v Ježíše Krista, jedinou cestu spasení (Jan 14:6), jež je podmíněna znovuzrozením, které je od Boha (I Pet 1:23, Ko 3:1).

VII. Dvě naděje do budoucna

Liberalismus: Naděje světa spočívá v postupném vývoji lidské rasy a zlepšení stavu světa tím, že lidé si budou čím dál tím více uvědomovat nutnost uvádět ve skutečnost učení Ježíše Krista ve všech oblastech lidského života. Otázka nesmrtnosti duše a existence nebe a pekla jsou věci, o kterých zatím nevíme nic jistě, ale ti, kdo se ze všech sil snaží, by se do budoucna měli dívat s klidem a důvěrou a očekávat to nejlepší jak pro sebe, tak pro své přátele.

Historické křesťanství: Naděje světa spočívá v tom, že Ježíš Kristus opět

přijde jako Pán vesmíru a dovrší své vykupitelské dílo (I Kor. 15:51-54; I Tes. 4:15-17) vykopením těl svého lidu (Fp. 3:20,21; Řím 8:23) a konečným zničením hříchu (Zj. 20:10-14). V ten den bude Bůh soudit každého člověka a určí mu jeho věčný úděl (Zj. 20:11-15; 22:4,5,12).

Při natolik stručném probírání těchto dvou názorových proudů jsme si vědomi, jak mnoho muselo být opomenuto. Hlavně bychom měli mít na paměti to, že takzvaný liberální pohled na křesťanství je ve své podstatě velice variabilní, nemá žádné dané normy a stává se cele záležitostí osobního názoru každého jednotlivce.

Historický, původní pohled pochází z Písma samotného, z Božího slova. Pokud je popřena autorita tohoto zjevení, okamžitě se zborí základ a jistota naší víry, protože ne Boží slovo, ale soukromý názor hříšné lidské mysli rozhoduje o tom, čemu je třeba věřit.

Totéž platí pro všech sedm výše uvedených bodů, které více či méně stojí i padají jeden s druhým. Pokud je popřena doktrína o hříchu, okamžitě přestává být nutná smrt Božího Syna, protože hřích přestane být nejen nepřekonatelnou bariérou na cestě člověka k Bohu, ale i příčinou pádu lidské přirozenosti a z toho vyplývající skutečnosti, že člověk se stal "mrtvým" a bezmocným.

Pokud se smrt Pána Ježíše stane zbytečnou, nadpřirozené prvky v Jeho osobě, životě a vzkříšení ztrácí svou důležitost a s nimi se i Jeho Božství stane otázkou, kterou je možno připustit anebo popřít, jak se komu zdá správné. V této souvislosti Římanům 3:25,26 ukazuje absolutní nezbytnost smrti Ježíše Krista pro ospravedlnění a potvrzení Božího charakteru a Jeho spravedlnosti. Neexistovala jiná možnost, jak by mohl zároveň "být spravedlivý a ospravedlňovat" vyvolené hříšníky, kteří porušili Jeho svaté zákony.

Kristova smrt byla nezbytná také proto, aby Bůh prokázal, "že byl sprá-

vedlivý, když již dříve trpělivě promíjel hříchy" (Řím. 3:25). Smluvní zákon vyžaduje za hříchy těžké tresty. "Zemře ta duše, která hřeší" (Ezech. 18:4). Ale Bůh ve své milosti vyvolené z Izraele ušetřil před trestem, který jim náležel. Přijímal oběti zvířat jako dočasné opatření, očekáváje onu budoucí velkou oběť. Pánova slova "nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, ale naplnit" (Mat. 5:17) znamenají, že nepřišel jen proto, aby udržel samotný Zákon jako dokonalý příklad, ale také, aby zaplatil cenu místo Izraele. Vylévání krve nespočetného množství zabitých zvířat a jejich obětování na nádvoří stánku a chrámu nemohlo očistit svědomí těch, co obětovali (Žd. 9:13,14; 10:2). Tyto oběti byly pouze dočasným opatřením, které ukazovalo na budoucí dokonalou oběť, která bude platit "jednou provždy". Pánova smrt byla zaplacením plné výše trestu za Izraelovo porušení Zákona. Teprve poté, co byl Zákon takto "naplněn", mohla být otevřena cesta k vyplnění slavných prorocktví slibující vykopení a duchovní uzdravení.

Na osobě Pána Ježíše Krista plně závisí interpretace kříže. Pokud Ježíš nebyl věčný Boží Syn, dokonalý Bůh a dokonalý člověk, doktrína o Jeho zástupné smrti na místě hříšníků je oprávněně kritizována jako absurdní nespravedlnost. Není spravedlivé, aby někdo zemřel místo hříšníka, natož aby jeden nevinný člověk zemřel místo mnoha viníků. Je to samotný Bůh, který jako Bůh trpěl, aby uspokojil nároky svých vlastních spravedlivých zákonů, a který jediný může, aniž by byla porušena spravedlnost, zaujmout místo hříšníků a podstoupit trest, jenž by jinak připadl jim.

Pokud tedy kříž není opatření Boží milosti pro hříšného člověka, kterým jediným lze dosáhnout odpuštění, nové přirozenosti a věčného života, nýbrž je považován za tragickou smrt dobrého člověka, který předběhl svou dobu,

jediným prostředkem ke spasení je potom lidská povaha a dobré skutky. Veškerá naděje lidstva pak spočívá ve vývoji a v naději, k čemu se dobereme ve vzdálené budoucnosti. Neexistuje absolutně žádná záruka konečného vítězství dobra nad zlem a vymýcení zla z celého světa. Osud jednotlivce se stává předmětem ještě větší nejistoty a pouhých dohadů.

Historická víra Církve, jak o ní mluví Písmo, je jasná, logická a její zárukou je Boží charakter. Jedině v Bibli můžeme najít záruky a jistotu a jen v ní najdeme naději pro církev i pro lidstvo.

T. Stanley Soltau, Vysílání "Zpět k Bibli", Lincoln, Nebraska; přeložila - MaS -

O RESPEKTOVÁNÍ DRUHÝCH

O prázdninách jsme si vyjeli do slovenských hor. S krosnami na zádech jsme prošli část středního Slovenska, turisticky málo objevenou oblast, kde na jednoho návštěvníka připadne několik medvědů. Spali jsme v začouzených chýších a v noci jsme poslouchali myši, jak přehrabují naše zavazadla a hledají sýr. Pro mnohé z nás to bylo poněkud náročné, počasí se zhoršovalo den ze dne stejně jako vztahy v poměrně velké skupině deseti lidí. Protože většina z nás byla věřících, dohodli jsme se, že začneme den společnou modlitbou a četbou části Písma. Podobně jsme chtěli trávit i večer. Pouze Tomášovi se nechtělo přizpůsobit se ostatním. Jednou ráno jsme si chtěli zazpívat společnou píseň, Tomáš se prostě zvedl a provokativně odešel. Měl jsem mu to za zlé a celý den jsem nebyl schopen se mu podívat do očí. Přišel za mnou a omluvil se mi. Mluvili jsme o tom, co prožívá a proč se tak chová. Uzavřeli jsme příměří. O dva dny později se rozpršelo a na krajinu padla hustá mlha. Před námi byl prudký výstup na hlavní hřeben. Tomáš byl první, kdo zůstal pod horami a odjel zpátky do Čech. "Mám

už mokré boty," vymlouval se. "A nemám na vás náladu", dodával jsem v duchu za něj. Tomáš odjel i přes uzavřené příměří. Necítil se prostě mezi námi svobodně.

I když na světě žijí miliardy lidí, zůstávají tito lidé jednotlivci, osobnostmi, individualitami. Každý je originál. Člověk se podobá volně rostoucím solitérním dubům na rozlehlých loukách anglických parků. Člověk není vyčíslitelný počtem metrů krychlových jako dřevo z běžného porostu určeného k vykácení. Každý jedinec má křídla k létání, ne proto, aby mu je někdo vzápětí oškubal nebo přistříhl. Je to vždycky smutným pohled, pokud pozorujeme ptáka neschopného letu. Nehoda, nemoc nebo smrt z něho sají život. A my lidé se vzájemně připravujeme o schopnost vzlétnout. Písmo neříká: "Omezujte jedni druhé a dávejte pozor, aby vám nepřerostli přes hlavu." Písmo říká: "Jedni druhé za důstojnější mějte." To znamená, že bychom se měli potkávat jako létající bytosti bez obav, že vzdušný prostor bude přetížen, a že by tudíž mohlo dojít k srážce letounů. Kde panuje skutečná svoboda, nemůže dojít k leteckému neštěstí, protože pravá svoboda nikoho neomezuje ani neohrožuje.

Velmi často si někoho vytypujeme pro naše osobní cíle a ambice. Nebo si vytvoříme o druhých lidech nesprávné představy a vkládáme do nich falešné naděje. Snažíme se, aby ti druzí postupně přistoupili na naše požadavky a přizpůsobili se nám. Je to manipulace, byť často jemná a něžná doprovázená sladkými úsměvy. Zpočátku se nám dobře daří zmíněného člověka držet u sebe a vyvolat v něm dojem, že to, co chceme my, chce i on. Pak však nadejde okamžik osamostatnění. Zmanipulovaný člověk najednou vyletí z hnízda s pocitem, že vypadl z nepříjemného žaláře. Rozhod emancipovaného s pěstounem se zpravidla neobejde bez hořkosti a citového zranění na obou stranách. nakonec však není vyhnutí.

Člověk musí jít sám. Byl tak i stvořen.

Až budete někdy v Římě, nenechte si ujít Sixtinskou kapli. Dobře si povšimněte Michelangelova Adama. Umělec ho zachytil několik okamžiků po stvoření. Jeho tvář i ruka vyjadřuje touhu po Bohu, Stvořitel se však vzdaluje a Adama opouští. Součástí života je totiž samostatnost, odpovědnost a svobodné rozhodování. Tyto atributy Bůh daroval člověku a neponechal si je ve své správě. Protože je Bůh původcem i dárce svobody, chce, abychom i my jej napodobovali v mezilidských vztazích tím, že nebudeme brát lidem svobodu, soukromí i možnost volit mezi životními alternativami.

Když jsem se vrátil z hor, uvědomil jsem si, že jsem se proti Tomášovi provinil. Nutil jsem ho k něčemu, na co neměl náladu. A přitom o nic nešlo. Byli jsme na dovolené. Napsal jsem Tomášovi dopis. Prosil jsem ho o to, abychom mohli i nadále zůstat přáteli.

- MSK. -

ZAČNI U SEBE

Tento nápis je vyryt na hrobce jednoho biskupa (1100 n.l.) v kryptě Westminsterského opatství:

Když jsem byl mladý a svobodný a má fantazie neznala žádné hranice, snil jsem, že změním svět. Jak jsem stárnul a moudřel, zjišťoval jsem, že se svět nezmění, a tak jsem svůj záměr trochu omezil a rozhodl se změnit jen svou zemi.

Ale, jak se zdálo, nedala se změnit ani ta. Když jsem dospěl ke sklonku svého života, podnikl jsem poslední zoufalý pokus a rozhodl se změnit alespoň svou rodinu, své nejbližší, ale ani to se mi bohužel nepodařilo.

A teprve nyní jsem si na smrtelném loži uvědomil, že kdybych nejdřív změnil sám sebe, šel bych příkladem své rodině, která by se také změnila.

Díky pomoci a povzbuzení své rodiny bych dokázal zlepšit svou zemi a -

kdoví? - možná bych dokázal změnit i celý svět.

- Autor neznámý -

Z knihy "Slepičí polévka pro duši"

YZK

Y2K, (dvoukilový rok) neboli jak se v Americe říká *waj-tú-kej* je téměř zaklínací formula týkající se naprostého kolapsu počítačů a nejrůznějších čipů s příchodem roku 2000. Když jsme přijeli v únoru 1999 do Ameriky, hlavní dvě mediální témata byla Monika Lewinská a nadcházející počítačová kalami. Potom následovalo bombardování v Jugoslávii.

V médiích probíhaly zasvěcené hovory a rady, jak se na tuto katastrofu připravit. Nadcházející konec století, tisíciletí a možný chaos hospodářského a politického pořádku vyvolává, alespoň v Americe, téměř hysterii a paniku.

Nejen mezi křesťany letí knižní fikce psané na základě interpretace knihy Zjevení do dnešních dnů. Katastrofický scénář "křesťanství znalých" prognostiků totiž předvídá, že zhroucení počítačů způsobí nepředstavitelný zmatek, totální rozpad ekonomie, hospodářského pořádku, násilí, a tak jen druhý příchod Pána Ježíše Krista zachrání křesťany před naprostou katastrofou. Na ostatní čeká sedm let velkého souzení.

Ten, kdo tomuto blouznění podlehl, musí sáhnout pěkně hluboko do kapsy. Někteří křesťané se na takovou situaci připravují do té míry, že chtějí mít plné stodoly, aby mohli žít dobře i dál, i kdyby konec světa ještě nepřišel.

Panice podlehly snad desetitisíce, možná statisíce dospělých, především starších Američanů. Mnozí věřící jsou natolik sečtělí ve fikcích nejnovějších bestsellerů, že je postupně přijímají za Boží slovo. Očekávají druhý příchod Pána Ježíše Krista v roce 2000 s takovou jistotou, jako mnoho "prorockých" skupin před nimi. Připravují se na konec tisíciletí do všech detailů. Jedni prodá-

vají své domy a kupují si pozemky v Arizoně, na něž mohou v nouzi přijet svým pojiždným rekreačním vozidlem, které je uzpůsobené pro celoroční obývání. Zapomínají, že bez elektřiny a vody je Arizona nehostinná poušť a jejich pojiždné domečky by se proměnily v rozžhavenou pec. Golfová hřiště, která vidí na propagačních materiálech, bez pečlivé péče a vody zmizí za jednu sezónu, ale moc reklamy, médií a sugesce je nepředstavitelná.

Jak příprava na konec světa probíhá? Co radí poradci, odborníci a obchodníci s lidskou hloupostí? Především je třeba si zakoupit sušené potraviny, nejlépe na tři roky. Dále je třeba mít zásobu pitné vody na dlouhou dobu - nebude totiž elektřina a nepoteče ani voda. Dále je nepříjemné zůstat bez topení, takže je třeba zakoupit sporák a velkou zásobu dřeva nebo propanu. Je dobré mít motorovou pilu, generátor a solární ledničku. Ty jsou teď vyprodané snad na rok dopředu, takový je o ně zájem. Dále je důležité si pořídit pořádnou kulovnici, protože hladem a davem se vydají na pochod, aby drancovali, plenili a získali pro své přežití to, co jim bude chybět.

Pro ty zámožnější nabízejí poradci konce světa další důležité služby. Pánové a dámy, připravte se - prasknou prachy, prasknou akcie, padnou ceny domů - jediné, co nikdy nepadlo, je zlato a stříbro. Nakupujte, dokud jsou příznivé ceny, a to hlavně u nás. Mnoho zámožných lidí tyto poradce uposlechlo. Mají sice klidnější spaní, ale prodělali kalhoty. Během posledních deseti let, kdy toto katastrofické poradenství začalo vzkvétat, akciový trh vyrostl nejméně o 40%, ceny domů se v některých místech zdvojnásobily a stříbro a zlato? - to se za deset let nepohnulo směrem nahoru, jak finanční poradci předpovídali, ale spíše směrem dolů. Ti, kdo očekávali hospodářské zhroutilí Ameriky, jsou svědky největšího ekonomického rozmachu a nejnížší neza-

městnanosti. A tak se v mnohých případech naplnilo ono známé: kdo jen chvíli stál, stojí opodál.

Důvěřiví investoři vsadili na špatného koně. Většina účastníků těmto poradcům za jejich profesionální služby platí nemalé poplatky, ale jen málokdo přizná, jak špatné rady přijímali. Majetných křesťanů je mnohem méně než těch nemajetných, a tak je ticho po pěšině. Jediný pozitivní výsledek poradenství konce, který pronikl do křesťanského povědomí, je prastarý biblický princip, abychom nebyli nikomu nic dlužní, ale to v Americe neplatí. Američané jsou zadlužení neuvěřitelným způsobem. Mnozí ztratili kontrolu nad nezřízeným utrácením a hromaděním harampádí. Před nedávnem jsem četla, že Američan vydělá během svého produktivního věku asi jeden milion dolarů. Přesto je většina Američanů vzdálena jen dvě výplaty od bankrotu. Pouze 4 % občanů nemá dluhy. Není nic neobvyklého, že rodiny mají jen na kreditních kartách až 80 tisíc dolarů dluhů. To znamená, že měsíčně splácejí pouze úroky a dál se topí v dlužích. Proto existují firmy, které dluhy konsolidují a udělají z nich jeden velký dluh. Potom dohlížejí na to, samozřejmě za další poplatek, že dlužníci alespoň něco splácí. V zadlužené společnosti nezáleží na tom, kdo kolik vydělá, protože být v roli zadluženého boháče nebo naprosto chudáka je vlastně stejné. Chudák aspoň nemá věřitele. Potom platí, že i kdyby člověk vydělával stokrát tolik, pokud stačí vydělané peníze prošťurovat, je v mínusu. Boží slovo je ohledně osobních financí naprosto zřetelné:

♦ **Nikomu nebuďte nic dlužní, než abyste se navzájem milovali, neboť ten, kdo miluje druhého, naplnil zákon. (Ř 13,8)**

Ekonomická prosperita, plná zaměstnanost, obchody nabitě zbožím, neuvěřitelné slevy, reklama, dech beroucí životní úroveň i tempo roztočilo kolotoč materialismu, z něhož jen málokdo dokáže vystoupit. Hlava se točí každé-

mu, kdo podlehl americkému způsobu života. Jak výstižná jsou slova Božího podobenství o muži, jemuž se urodila bohatá úroda a on si pak nejen v srdci řekl:

♦ **Tohle udělám: Zbořím stodoly, postavím větší a tam shromáždím všechno své obilí i ostatní zásoby a řeknu si: "Teď máš velké zásoby na mnoho let; klidně si žij, jez, pij, buď veselý myslí." Ale Bůh mu řekl: "Blázne! Ještě této noci si vyžádají tvoji duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil?" Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady a není bohatý před Bohem. Svým učedníkům řekl: "Proto vám pravím: Nemějte starost o život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Život je vždycky víc než pokrm a tělo než oděv."**

(Lk 12,18-23)

Do konce roku zbývá ještě několik měsíců. Čas letí a lidé se připravují na konec roku trojím způsobem. Jedni si budují zásoby a bezpečí, druzí se řídí heslem - po nás potopa. Pokud mohou, zvětšují své dluhy na maximum v naději, že díky počítačovému zmatení a bankovnímu zhroutení z nich nikdo dluhy nevymůže. Jedni očekávají druhý příchod Pána Ježíše každým dnem, druzí o Božích věcech nechťejí ani slyšet. Třetí část obyvatel považuje celý humbuk za nesmysl a planý poplach.

Přednášky a semináře na téma Y2K budou probíhat asi jen do konce roku. Jeden takový seminář jsme navštívili ve Phoenixu v Arizoně. Hostem večera byl policejní velitel, který má za normálních okolností na starost bombovou jednotku, která prošetřuje a zasahuje během jakéhokoliv ohrožení. Navíc koordinuje Y2K opatření, která mají zajistit hladký chod policejních služeb, pořádku a bezpečnost občanů. Tato funkce je federálně a státně koordinovaná, společně s požárníky a záchrannými službami.

Policejní opatření týkající se počítačové katastrofy jsou alespoň ve Phoenixu jak se zdá pod kontrolou. Ti, kterých se Y2K skutečně týká, testují počítačové sítě a zatím většina obstála. Proverky probíhají po celé Americe. Na Internetu je na toto téma asi 3 000 stránek informací.

Město Phoenix je dnes 6. největší město v Americe a má připraveno systém opatření. Nikdo nebere základní opatření na lehkou váhu. Odpovědní pracovníci testují řídicí systémy, aby nedošlo k výpadku elektrického proudu, aby nebyla přerušena dodávka vody, aby nebyl zmaten dopravní systém atd. Jednotlivé složky prověřují všechny možné služby a počítačové machři mají do konce roku plné ruce práce. Aerolinie testují počítačové systémy. Naváděcí systémy na letišti ve Phoenixu jsou prý natolik zastaralé, že nepoužívají mikročipy, ale staré lampovky, takže nebudou padat ani letadla.

Policeie očekává mohutné oslavy příchodu Nového roku místo konce světa a katastrofy. Očekává se, že to bude největší "street party". Připravuje se obrovský ohňostroj. Nejméně 350 tisíc lidí bude oslavovat v ulicích. Všechny policejní a hasičské složky budou mít plnou pohotovost, aby zajistily pořádek a všichni se těší na oslavy.

Červený kříž vydal standardní směrnice, které doporučují občanům, aby měli doma základní zásoby, stejně jako když jsou připraveni na přírodní katastrofy, ať je jedná o tornáda, či zemětřesení. A tím celé přípravy okolo Y2K končí. S Novým rokem také skončí řada podnikatelů, protože nikdo nebude nakupovat roční zásoby sušených potravin a jiné nezbytnosti.

Počítačová katastrofa skončí a křesťané, kteří používali Y2K coby evangelizační metodu asi na svá slova raději zapomenou. S největší pravděpodobností se stáhnou do svého světa nových interpretací. Nejsou první ani poslední, kdo podlehl "chiliasmu".

40 ZÁPAS O DUŠI

O době druhého příchodu nikdo neví a je bláhové se pouštět do spekulací, které svědčí o křesťanské nevědómosti. Čas, který nám Bůh určil, máme využít pro Boží slávu, nikoliv pro lidskou pošetilost. Nepromarněme čas, který je určen k tomu, abychom hlásali Boží slovo a svědčili o Stvořiteli, Spasiteli a Spáse, kterou nám Boží Písmo nabízí.

- kas -

Z INTERNETU:

Dobrý den, Pavle a Kláro, jmenuji se Jakub a je mi dneska přesně 11 týdnů a 1 den. Ještě neumím moc mluvit, ale to, co si myslím, Vám alespoň napíši.

Po světě už jsem se trochu porozhlédl a viděl spoustu lidí. Někdo z nich mi kromě pozornosti nadělal i rýmu, a tak teď s ní vedu jeden ze svých prvních životních zápasů.

Má to ale i své výhody: pan doktor mamince řekl, že mě má hodně chovat, abych se brzy vyléčil, a ta si to vzala k srdci. Je to moc prima, nechat se nosit. A což teprv, když to slyšely babičky. Teď jsem právě u babičky Lídy - jak maminka říká: na venkově - a užívám si mimo čerstvého vzduchu také prvních jarních paprsků (to znamená, že už nemusím mít v kočárku ten chlupatý teplý pytel).

Taky je tady strejda, který když se zrovna nemusí učit, tak mě vezme k počítači a ukazuje mi, co všechno se na něm dá dělat.

Maminka je tu vedle nás a čte "Váš" Zápas o duši. Říká, že je to veliké povzbuzení, když si může přečíst o tom, že je normální být se mnou doma a starat se o mne (a samozřejmě také o tatínka). Mimochodem tatínek Robert jde zítra na operaci kolena, a tak nás potom bude mít opravdu doma oba dva.

Prý Vám mám taky poděkovat i za ten další článek - O vztazích ... - prý je to stále horce aktuální téma, které je

snad nevyčerpatelné. Vlastně je to každodenní boj - znovu a znovu se rozhodovat, že chci vztahy budovat, že se chci učit dávat, že chci být stále k dispozici a sloužit svému okolí, mít citlivost k potřebám druhých. A po přečtení tohoto Vašeho článku (tedy M. Frydrychové) se člověk hned cítí povzbuzen, když vidí, že to má smysl a taky jak na to. Díky za dodání odvahy k novým krokům.

Už se moc těším na další povídání o dětech. Třeba tam bude taky něco o mně.

Přejeme Vám: já Jakub, maminka Jana, tatínek Robert, strejda Vláďa a babička Lída, hodně radosti a pokoje.

- První list Jakubův -

ALFA

Milá sestro Steigerová,

reaguji tímto na Váš článek v časopise ZOD č. 59 nazvaný "Abeceda ALFA kurzů" . V současné době vykonávám civilní vojenskou službu v Křesťanské misijní společnosti, která je koordinátorem kurzů Alfa pro Českou republiku - a v rámci civilní pracovní náplně jsem také přeložil do češtiny dvě publikace k těmto kurzům. Přesto tento dopis píšu jako soukromá osoba ("normální nezávislý člověk") a byl bych nerad, kdyby se cokoli z níže uvedeného nějak spojovalo s KMS (nic z uvedeného nechce mít a nemá žádnou souvislost s "názorem KMS") .

Nejsem fanatickým zastáncem těchto kurzů a vůbec je nepokládám za nějaké "dokonalé konečné řešení". Mám za to, že například některé z "principů Alfa" by se daly kategoricky označit za nepravdivé, tak, jak jsou v "praxi Alfa" chápány. Například tvrzením, že "zvěstování evangelia je proces", se má (pokud tomu dobře rozumím) v rámci kurzů na mysli to (pokud to přeženu), že stav člověka se dá vyjádřit škálou od -10 do +10, kde na bodě -10 stojí masový vrah, který zná-

silní každé druhé dítě, které potká na ulici, na bodě 0 člověk, který se obrací ke Kristu a na bědě +10 beze zbytku vydaný Kristův služebník. Přitom během kurzů Alfa se někdo "posune" z bodu -10 do bodu -5, pak do bodu -1 a pak třeba odejde, nebo se potom někdy posune do bodu +3 (hurá) a pak se zapojí do místního sboru, kde pokračuje jeho růst dál. Mám za to, že Bůh nemá zapotřebí lidi postupně k sobě nějak blížít, ale přijímá je takové, jaké jsou, jak masové vrahy (-10), tak "docela fajn lidi" (-1). Dalo by se psát o mnoha dalších aspektech, ale to by se můj dopis zbytečně natáhnul a ztratila by se myšlenka. Vůbec Vám nemám za zlé, že jsou Vám kurzy Alfa nesympatické, a nedivil bych se, kdybyste prostřednictvím ničeho takového Krista nepřijala (já asi taky ne - teda pokud by Bůh nechtěl).

Píšu Vám proto, že jsem přes všechny nedostatky myslím, že Bůh kurzy Alfa používá - a že se občas stane, že (se) prostřednictvím nich "vyprodukuje" skutečné Boží dítě. Žádná "rychlorkvaška". Bůh rychlorkvašky nedělá. Pokud jste rychlorkvaškami myslela to, že to NEjsou křesťané, jenom si to o sobě myslí, protože jim to někdo řekl, a myslí si to proto, že si myslí, že to znamená něco jiného než ve skutečnosti, možná jste to měla vyjádřit jasněji. Pokud máte zájem, napište si o nezredakovaný rukopis (počítačopis) překladu knihy Telling Others - píše se v ní o tom, "jak dělat kurzy Alfa" (liché kapitoly), a v sudých kapitolách jsou uvedena svědectví lidí, kterým kurzy Alfa pomohly k přijetí Krista. To nejsou rychlorkvašky. Můžete mít pochybnosti o tom, že se Bůh k něčemu podobnému přiznává, ale životy těch lidí se opravdu změnily. A ti lidé získali různé zvláštní věci (teď nemyslím mluvení v nějakých jazycích), třeba moc nad hříchem, které se těžko shánějí někde jinde. A někteří z nich také píšou, že nemají přílišné iluze ohledně "bezproblémovosti" života s Bohem. Jenom

vědí, že už na ty problémy nejsou sami.

Víte, nechtěl bych, abyste se jednou ve věčnosti setkala s nějakým "Alfaproduktem", který by se Vás zeptal: "Ty, Kláro, jak jsi to tenkrát myslela s tou rychlorkvaškou?" - a aby Vám nemuselo být trapně. Je pravda, že kurzy Alfa vyšly z "charismatického prostředí" - a podle toho to taky vypadá. Jsou to sourozenci, kteří jsou možná "křehčí" než "my ostatní", ale jsou to naši sourozenci a my je můžeme mít rádi, přijímat je (a občas i něco od nich) a usilovat (společně) a zralost.

Co se uživatelů kurzů týče, nevím jak to vypadá zrovna teď, ale když jsem měl před časem možnost mluvit s jedním vedoucím, vypadalo to (tady v Čechách) tak, že na kurzy Alfa nechodí takoví ti typičtí "nevěřiči", ale většinou upřímně hledající lidé, například vystupující nebo už vystoupivší jehovisté a podobně. Lidé, kteří nemají zájem, většinou odejdou HODNĚ brzo - i v Anglii to vypadá tak, že pokud někdo nevěří tomu, že Ježíš byl skutečná historická osobnost, další lekce už pro něj nemají smysl a přestane chodit. Tohle jsem slyšel na národním semináři Alfa loni v září od koordinátorů kurzů pro střední a východní Evropu - a docela to má logiku. Nic nebrání tomu, aby se ve třetí lekci (Proč Ježíš zemřel?) člověk dozvěděl plnou pravdu - a přišťe už třeba nikdo nepřišel (kromě naprostých flegmoušů, kteří chodí jenom kvůli tomu, že dostanou zadarmo najíst).

Nepříjemné je to, že se může stát, že někdo "dělá kurzy Alfa" a v nich si učí co chce. Je demokracie - a tak i když to ve skutečnosti žádné kurzy Alfa nejsou, může to zkruslovat celý obrázek. Osobně u nás vím o jednom takovém "černém" provozovateli na Moravě - nijak s námi nekomunikuje a nemůžeme za něj ručit. Může učit něco, od čeho se kurzy Alfa zásadně distancují - například hnuťovírácce "věř, že jsi uzdravený, i když nejseš" - z čehož pocházejí mnohá zranění, o kterých se zmiňujete, ale to nejsou kurzy Alfa.

Závěrem bych Vám chtěl poděkovat za Vaši službu - ZOD s články proti kurzům Alfa je mnohem lepší než žádný ZOD! To, čemu věří (te/me), nikdy nebude překonáno nebo nahrazeno ničím "duchovnějším" - myslím, že 90 % současných "vůdců", kteří si myslí, že mají "větší poznání" než třeba Charles Spurgeon, kecá, a těch zbývajících 10 % si to nemyslí. Dotkly se mě ty rychlokvašky, hlavně kvůli tomu jsem to vlastně celé napsal.

S přáním Božího pokoje,
- Karel B. -

NAPSALI JSTE NÁM

Milí v Pánu Ježíši,

v prvé řadě děkuji Bohu za to, že Vám všem dává vše potřebné k práci, kterou konáte k Jeho oslavě. V každém časopise je možno čerpat sílu a poučení. Nejvíce si vážím článků, které probouzejí lidi z dřimoty. Je to potřebné.

K uvažování o tom, jak se změnilo myšlení lidí za posledních 60 let a hlavně v posledních deseti letech, mě přivedl názor těch, kteří říkají: "Ono to není tak tragické." Každý, kdo přečetl Bibli dobře ví, že vždy, když to bylo tragické, to vzal do svých rukou Bůh sám. Bylo z toho zničení Sodomy a Gomory, potopa, pád Babylóna, totální likvidace Izraele v roce 72 n.l. a mnohé jiné. Nejsem pesimista, věřím, že upřímní křesťané stále žijí, ale jejich hlas v davu ženoucím se za žokem peněz a mnohými světskými požitky se ztrácí. Je to přesně podle Příslaví 1:24, kde Moudrost říká: **...volala jsem a vy jste odmítali, ruce jsem vztahovala, a nikdo na to nedbal, každé mé radě jste se vyhýbali, nedali jste na mé domlouvání...** Lidé se raději ženou podle toho, co jim našeptává satan. Víc, víc, častěji, rychleji, hlučněji, aby nebylo možno slyšet volání duše. Pro ty, které není v davu slyšet platí: **Ale kdož mne poslouchá, bydliťi bude bezpečně, pokoj maje před strachem zlých**

věci. (Příslaví 1:33) Satan si moc dobře pamatuje, jak snadno přivedl lidstvo do závislosti na hříchu. Když Eva donesla Adamovi zakázané ovoce, on nedokázal říct: "Evo, mám všeho dost, toto je od Boha zakázané a já to jíst nebudu. Jedl a tak dovršil hřích. A jak je to dnes? Ženy mužům nenosí ovoce ze stromu vědního dobrého a zlého, nabízejí samy sebe. Oslňují svým šarmem, dovedností, šikovností, úspěchem v podnikání a mnohém jiném. A co muži? Jako Adam: Jenom jedl; to Eva. Dnešní "Adamové" prostituci, cizoložství, smilstvo nazývají nejstarším řemeslem. Obchodník tím, že prodává nehřeší. Proč by měly prodáváním svých těl a dětí, které jedou porodit do zahraničí, hřešit ženy? Vydělávají valuty a pomáhají řešit nezaměstnanost. Adamové zase nic, to ženy. Adamové nedělají nic špatného. Oni jenom milují a to mají v desateru. Styk dvou lidí stejného pohlaví je ohavností v Božích očích. Jaká ohavnost? Vždyť je to jen jiný způsob milování....

Vyrostl jsem u babičky. Dědeček zemřel brzo a jeho poslední syn se narodil jako pohrobek. Živila nás prací u sedláků a ve škole. Obec každý podzim nechala dovézt 50 kubíků dřeva a to ona sama na zimu pořezala ruční pilou. Dožila se 91 let a nikdy jsem od ní neslyšel: "Neotravuj, jsem unavená ... nemám čas!" Takovou větu snad ani neznala. Dnes velké procento žen drží v ruce cigaretu, telefon a volant. Dítě křičící matku prosí, aby je nezabíjela. Co na to Adamové? Tatínek tohoto dítěte si vzal život. TGM řekl, že padne-li žena, padne celý národ.

V době mého dětství všichni lidé v obci byli strýčkové a tetičky a v neděli bylo vidat i největšího sedláka, jak si vykračuje do kostela i z kostela 4 km pěšky. Dnes má většina auta, ale v kostele, který má dobrých 150 míst k sezení, se sejde 10-15 lidí a když přijdou turisté i 30 lidí. Podle žijící pamětnice v tom kostele lidé stávali až ven.

To, že křesťané opravují svůj kostel nebo modlitebnu, je samozřejmé, ale to, že si někteří svoje stánky pro zvěstování Božího slova vybavují vším možným ke svému pohodlí, má svůj otazník. Nestojí v takovém případě Pán Ježíš u dveří v dešti a mrazu? Je napsáno, že Bůh nebydlí v chrámech lidskou rukou udělaných. Věřící křesťané mají být tím chrámem. Pán Ježíš neodsoudil peníze, ale lidi, kteří dávají jen ze svého přebytku a jen to, co mohou odepsat z daní.

Žijeme v době, kdy se všechno dělá ve velkém. Stále se ženeme za množstvím. Celosvětová hudba, evangelizace, konference. Některé církve by byly nejraději, kdyby všichni lidé uvěřili a stali se jejich členy, protože jsou ta jediná a pravá církev. Křesťané stále uhýbají od svého poslání být světlem a solí tomuto světu, pouze rozsévají a zalévají. Vždyť i za dob působení apoštolů vzrůstával jenom Bůh sám...

Dopis č. 341, Milan Nedělka, Kadov

TÍHA KŘÍŽE

Nešťastný mladý muž ve chvíli nejvyššího zármutku padl na kolena a volal k Bohu: "Nesu příliš těžký kříž, Pane, už nemohu dál, pomoz mi." Vtom uslyšel Boží hlas: "Synu, jestliže nemůžeš dál nést svůj kříž, odlož jej zde, jdi dál a vyber si kříž, který chceš, sám." Mladý muž si vydechl. "Díky, Bože," a odložil kříž, jak mu Bůh řekl. Když odešel od svého kříže, rozhlédl se kolem a uviděl mnoho křížů. Některé byly tak veliké, že neviděl ani jejich vrchol. Jeho pozornost upoutal úplně malý kříž opřený o zeď. "Ano," zašeptal, "tento bych si, Pane, vzal." A Bůh mu odpověděl: "Synu můj, ale to je ten kříž, který jsi právě odložil. Chceš opravdu jiný kříž?"

- Z internetu -

Důležité upozornění:

Prosíme všechny čtenáře o pomoc. Od nového roku jsme začali používat nové poštovní poukázky. Doposud nám přispělo několik set "anonymních" dárců více než 180 tisíc korun. Díky za každý příspěvek.

Poštovní sjetina neuvádí jméno dárců a s novými poukázkami nedostáváme ani ústřizek, podle něhož jsme dříve mohli dárců identifikovat. Znovu prosíme všechny čtenáře, aby používali osobní variabilní symbol z poštovní nálepky na časopise začínající číslem 9. První dvojčíslí označuje rok, pak následuje měsíc, den a pořadové číslo dne, kdy jste se stali našimi čtenáři. Pokud nám pomůžete nyní, ušetříme spoustu času v našem účetnictví a při vystavení daňového potvrzení na konci roku.

Pokud máte ještě staré poštovní poukázky, jsou nadále platné. Za každý finanční dar děkujeme Pánu i Vám. Jen s Vaší pomocí může časopis oslovit ty, kteří ještě neslyšeli, i ty, kteří nemají obecnství v místním sboru.

Vaši Steigerovi

Kancelář ZODu i Steigerovi se přestěhovali z Řičan do Prahy. Nová adresa redakce je uvedena na zadní stránce časopisu. Děkujeme Bohu a vám všem .

Během prázdnin intenzivně pracujeme na možnosti zahájení internetového vysílání. Zájemci mohou sledovat naše pokusné úsilí na adrese :

<http://zod.mujweb.cz>

... milosrdenství jeho od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. (Lukáš 1:50)

Připomínky, objednávky časopisu, kazet s pořady HCJB
- Dobrá novina, knihy "Zápas o duši" adresujte:

České země

HCJB - ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Hošťálkova 1/A
169 00 Praha 6 - Břevnov

Slovensko

HCJB - ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
916 01 Stará Turá

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou
Variabilní symbol je na Vaší etiketě

Název účtu:
ZOD - HCJB World Radio
Číslo účtu:
Komerční banka Brno
96538-621/0100

Názov účtu:
HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko
Číslo účtu:
VUB Trenčín, exp. Stará Turá
49134-202/0200

Novinová zásilka
poštovné hrazeno
v hotovosti
u pošty
Velká Bíteš

HCJB - denně z Ekvádoru , od 28.3 do 30.10. 1999

RÁNO: v létě v 7:30, v zimě v 6:30, tj. 5:30 UTC **11 875 kHz - v pásmu 25 m.**

VEČER: v létě ve 20:30, v zimě v 19:30, tj. 1830 UTC:
17 795 a 21 470 kHz v pásmech 16 a 13 m.

Český rozhlas Plzeň připravujeme každou sobotu 7:00 - 8:00 a 21:00 - 22:00
Velmi krátké vlny (VKV/FM): **106,7 105,3 103,4 102,4 100,8 95,8 91,0 MHz**

Proglas (Brno, Hostýn a Praděd) v sobotu od 7:15 do 8:30 (VKV)
107,5 90,6 a 93,3 MHz

<http://zod.mujweb.cz>, <http://www.bb.sanet.sk/zod/>

ZÁPAS O DUŠI vydává nakladatelství A-ALEF, Bořivojova 29, Ostrava
Redaktoři Ing. Pavel a Klára Steigerovi, Hošťálkova 392/1a, 169 00 Praha 69
Jednatel Ing. Bohuslav Vlček, U stadionu 379, 595 01 Velká Bíteš

Tisknou **OSTRAVSKÉ TISKÁRNÝ**, Novinářská 7, Ostrava 1

Vychází čtyřikrát do roka. **NEPRODEJNÉ !**

Podávání novinových zásilek povoleno:

Oblastní správou pošt Brno č.j. P/2 - 3121/94 ze dne 13.9.1994.